

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

כ' בשבט תשפ"ו | שבת קודש | גליון 187

פרשת יתרו

מנן העל"נ דובס בעידן שמואל'י שליט"א

כִּבַּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ
לְמַעַן יָאֲרִיכוּ יָמֶיךָ

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
16:42	17:22	17:54	18:30
17:00	17:20	17:52	18:28
17:03	17:23	17:54	18:30
17:00	17:20	17:52	18:27

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - כ"א שבט

כא. רבי יהודה נבון בן הרב מחנה אפרים | רבי משה גאלאנטי-המנון, מח"ס זבח שלמים, תמ"ט | רבי יצחק שרים השני, מגדולי מקובלי י-ם, התרס"ט | רבי רפאל משה גאליקו | רבי יחיאל יהושע רבינוביץ האדמו"ר מביאלה, תשמ"ב | רבי יהודה זאב סגל ראש ישיבת מנצ'סטר | הרבנית לאה בת לאה שרעבי, אשת חבר להגר"מ שרעבי, התשל"ח

יום שני - כ"ב שבט

כב. רבי מנחם מנדל השרף מקוצק, תרי"ט | רבי שלמה ב"ר רפאל בולא, מח"ס לחם שלמה | רבי יהודה לייב מלובלין בעל תורת אמת | רבי יעקב מנחם מנדל דייטש, מח"ס חמדה גנוזה | רבי יעקב גלינסקי, ר"י בובהרדוק, תשע"ג

יום שלישי - כ"ג שבט

כג. רבי יעקב חיים ישראל אלפיה, מח"ס ר"ח ליצחק | רבי נפתלי בצי פרוש מוסד שערי חסד, תשי"ב | רבי רפאל גאמי מגדולי המקובלים בתנוס | רבי יצחק חי בוכבז רב"ד טריפול, מח"ס לחם לפי הטף, תר"ץ | רבי יהושע רוקח האדמו"ר מעלזא, תרנ"ד

יום רביעי - כ"ד שבט

כד. רבי משה בן מנחם | רבי שאול הלוי מורטירה אב"ד באעמסטדט, מח"ס גבעת שאול | רבי איסר יהודה אונטרמן, מח"ס שבט מיהודה, תשל"ז

יום חמישי - כ"ה שבט

כה. רבי שאול שרבאני מחכמי המקובלים בירושלים, תשל"ט | רבי ישראל ליפקין מסלנט מוסד תנועת המוסר, תרמ"ג | רבי יהודה ישראל קוראל אב"ד בירושלים | רבי שבתי מורן ספרים אבי המגיד מקו"ניץ | רבי מרדכי פרוגמנסקי, העילוי מטל, תש"י | רבי אברהם ב"ר צבי הירש תאומים, התרכ"ח | רבי יעקב קוראל, ראש"צ | רבי חיים חייקל זאב ב"ר ראובן מלצקי, תשכ"ד

יום שישי - כ"ו שבט

כו. רבי אברהם אבינון רבה של טריבניק ביוגוסלביה | רבי יצחק בותניק, מח"ס ויאמר יצחק, תשל"ה | רבי יוסף בירדוגו, מח"ס שופריה דיוסף | רבי דוד הלוי בעל טורי זהב, תכ"ז | רבי יעקב לנדא רב ואב"ד בני ברק, תשמ"י | רבי יעקב שניידמן, ראש ומייסד ישיבת תפארת ציון, תשנ"ה | רבי מרדכי יוסף אלעזר מראדזין, תרפ"ט

יום שבת - כ"ז שבט

כז. רבי חיים ב"ר אברהם בירדוגו | רבי שלום אזולאי, מח"ר פורת יוסף, תשכ"א | רבי שלמה ציון ב"ר רחמים שנהרג עקד"ה בבבל | רבי מרדכי זאב שולמן ר"י סלבודקה ב"ב, תשמ"ב | רבי רחמים בוכרים, מח"ס לב רחב, התשס"ה | רבי אלכסנדר סגנדר שור, בעל התבואות שור, התצ"ז | רבי יעקב אידלשטיין, רבה של רמת השרון, תשע"ז

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין ועיונות בפקודות של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלוחה 5

לעריכת אוכרות

באיות צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדושים כולל תיעוד שישלח אליהם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טוהר הנערך מדי יום י"ז מו"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 או ביואטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייע ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי לוקרד ללא שבות טיספים שלוחה 7

כולל לאברכים מצוינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתו

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הכות או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לעזר

תולידם לילדים

להזכרת שמות

בלימוד התורה

לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי

הזוהר הזמני

ללא עלות

שלוחה 4

לקבלת התלכה

הזמנית כ-2 דק'

של הכתוב

יש לשלוח בקשה

בוואטסאפ

בית הוראה

שאלות אקטואליות

בהלכה

שלוחה 2

ישיבה גדולה

לבושורים

תפארת התורה

שלוחה 9

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

הישיבה דרך בנייתו שמואל מלמד

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טל'פון וואטסאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-3718129

עיצוב: צחק ישראלי
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסורים ומעשיות השקיות לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

50 יום במצולות

ראינו בפרשה הקודמת כיצד פרעה וכל חילו טבעו בים סוף. כתוב ב'מדרש ויושע', שכשעה שאמר ישראל את השירה לפני הקדוש ברוך הוא, גם פרעה שמע את השירה כשכבאותו זמן היה נטרף בים, והיה נושא אצבעו לשמים ואמר 'ריבנו של עולם, אני מאמין בך. אתה הצדיק ואני ועמי הרשעים. ואין אלוה בעולם, רק אתה'. באותה שעה ירד גבריאל והטיל צווארו שלשלת של ברזל ואמר לו: 'רשע מרושע, אתמול אמרת "מי ה' אשר אשמע בקולו", ועכשיו אתה אומר 'השם הצדיק'?!', ומיד הוריד אותו למצולות ים ועיכב אותו שם 50 יום וציער אותו צער שאין כמוהו. ואחר כך העלה אותו מן הים.

אני חטפתי כהוגן...תקשיבו

עם ישראל פחדו כי היה להם קבלה כזאת שפרעה יישאר חי. מה עשה פרעה? אומר המדרש שהלך ונהיה מלך 'נינוה', והיו אנשים גזלים ועושים מעשים רעים. בא יונה הנביא ל'נינוה' ואמר: 'הקדוש ברוך הוא הופך את 'נינוה', שמע את זה פרעה מלך 'נינוה' ואחז אותו פחד ורעד. **קרע את בגדיו והכריז צום לאדם ולבהמה וציווה את כולם לחזור בתשובה.** אמר להם: "לא למדתם ממני? אני כפרתי בקדוש ברוך הוא, ונתן לי 10 מכות, עיכב אותי 50 יום במצולות ים, והיה מספר להם נפלאותיו של השם, וכך כולם חזרו בתשובה, ולא נהפכה 'נינוה'.

הכישוף לא שולט בילדי אדר שני

גם כן קראנו בסוף הפרשה על 'מלחמת עמלק'. משה ציווה את יהושע להילחם בעמלק, כמו שכתוב "ויאמר משה אל יהושע, בחר לנו אנשים וצא הילחם בעמלק". ה'זוהר' אומר - **איך זה שהקדוש ברוך הוא מצווה 'אותך' תלך תילחם בעמלק, ואתה ממנה שליח?** איך זה יכול להיות?

אלא אומר ה'זוהר' - חס ושלום שמשה רבנו מתחמק. משה רבנו אומר ליהושע: 'יש עמלק עליון ויש עמלק תחתון. אני אלחם בעמלק העיקרי למעלה, שזה הס"מ וכל הטומאה, ואתה תילחם פה

ב'ים סוף' זה היה סך הכל סכנה גשמית, ולכן הקדוש ברוך הוא יילחם לכם. אבל 'מלחמת עמלק', זה המלחמה הראשונה בעולם נגד 'עוקרי הדת', ולכן זה לא היה מספיק להתפלל, אלא צריך מסירות נפש. כי עמלק יש לו 'מוזג מיוחד' - כשהוא רוצה לחמם, הוא מחמם לעבירות, וכשהוא רוצה 'לקרר', הוא מקרר לבבות לעבודת השם.

"כי הוציא ה' את ישראל ממצרים", וזהו?!

"וישמע יתרו כהן מדין חותן משה את כל אשר עשה אלוהים למשה ולישראל עמו, כי הוציא השם את ישראל ממצרים"

הגמרא שואלת, מה, רק יתרו שמע וכל העולם לא שמע? אלא אומרים רבותינו: יש אומרים ששמע 'יציאת מצרים', ויש אומרים ששמע 'קריעת ים סוף' ו'מלחמת עמלק'. ויתרו שמע וכו'. הם, שמעו ולא לקחו מוסר ולא הפנימו את זה בפנים. **'וישמע'** ראשי תיבות - 'שמע מות תורה', 'עמלק' ו'ים סוף'. בכל זאת מציין יתרו בפסוקים רק את יציאת מצרים, "כי הוציא ה' את ישראל ממצרים", ולא כתוב בפירוש גם את 'קריעת ים סוף' ו'מלחמת עמלק'.

אומר ה'זוהר' - **'יציאת מצרים' זה דבר גדול שבכולם**, וזה גרם ליתרו' לבוא. יתרו ידע והיה לו פלא בעיניו, ואמר 'ישראל שקועים במ"ט שערי טומאה. איך הם יוכלו לצאת משם?'. והוא היה ממש מיועצי פרעה, וידע בדיוק איזה חומות של טומאה וכשפים יש במצרים. אם כן, איך השם יוציא אותם משם? **כתוב - שעשה פרעה 50 חומות של טומאה וכישופים במצרים**, ולכן כתוב בתורה 50 פעם עניין 'יציאת מצרים'. לא האמין יתרו, וחשב שאף אחד לא יכול לצאת ממצרים. וכשהוא שמע על 'יציאת מצרים', זה היה לו פלא פלאות ולא הבין מה קורה. לכן אמר "עתה ידעתי כי גדול השם מכל האלוהים".

'רואה את משפחתו בתוך המים'

הרבר השני - זה 'קריעת ים סוף'. ואיך הוא שמע על קריעת ים סוף? הרי זה היה רחוק ממנו. בקריעת ים סוף הקדוש ברוך הוא הרים את הים למעלה והוא פתח לכל העולם את העיניים. ו מ י

למטה'. 'עמלק' ראשי תיבות - 'עמלק מקרר לבבות קדושות', ורוצה להילחם ברוחניות ובגשמיות. לכן משה אמר ליהושע: **'אני אלחם בעמלק העליון, ואתה תילחם בעמלק התחתון'**. לכן אמר לו - 'בחר לנו אנשים'. מי זה האנשים? גיבורים ויראי חטא שתהיה זכותם מסייעת. רבותינו אמרו שאמר לו: 'תבחר רק אנשים שנולדו ב-'אדר שני' שכטוח לא

יפלו ביד עמלק, ועמלק לא יכול לשלוט עליהם, כי הכישוף לא שולט בהם כאלה שנולדו באדר השני.

'במלחמה נגד עוקרי הדת - צריך מסירות נפש'

בכל זאת יש להבין, למה כשיצאנו ממצרים, לא אמר הקדוש ברוך הוא להילחם בהם, ואמר 'ה' יילחם לכם, ואתם תחרישו', ואילו במלחמת עמלק אומר להם: 'תילחמו בהם'. מה ההבדל?

אלא אומר ה'פרדס יוסף', **יש הבדל אם זה מלחמה גשמית או רוחנית.**

כאשר הסכנה היא 'גשמית', אז השם יילחם לכם. אבל כאשר זה סכנה רוחנית, זה לא מספיק שהשם יילחם, אלא צריך האדם לעשות מסירות נפש.

מפי מרן גדול המקובלים

הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

'הקשר הקודם בין יתרו למשה'

'בעל הטורים' אומר - 'יתרו' בגימטריה 'כומר היה לעבודה זרה'. יתרו היה כהן של עבודה זרה והיה בקיא בכל מיני עבודה זרה, וכל מלכי אומות העולם היו סוגדים לו. המקובלים אומרים: "אני חותנך יתרו" זה ר"ת 'אחי'. מה הפירוש? וכי יתרו היה אח של משה? אלא אומר רבינו האר"י, שכנגדל הקודם יתרו היה 'קין', ומשה היה 'הבל' והם היו אחים. ועכשיו הגיע התיקון של 'קין'. הצד הרע שבקין התגלגל ב'מצרי', ולכן הרג אותו משה. יתרו היה הצד הטוב שבקין, והתיקון שלו היה שהוא גידל את ציפוריה שהיא התאומה של הבל שזה משה. ולכן אומר 'יתרו' - 'אחי', לא סתם אני בא. אני מבין מה סוד הגלגול. ושכוע הבא זה פרשת 'משפטים' שזה כל ענייני הגלגולים, לכן, אני בא אליך" אומר יתרו...

עוד אומר 'בעל הטורים' - יתרו בגימטריה 'התורה', שבא לקבל את התורה ועכשיו הוא יושב עם החכמים. 'חכמים' זה ראשי תיבות - 'יתרו כהן מדין חותן משה', ועכשיו הוא נכנס לתוך העניינים בחשק.

'המשקפיים הקדושות'

ועכשיו בעזרת השם זה קבלת התורה, וצריך שנקבל את התורה בכל רמ"ח איברנו ושם"ה גידנו ונעבוד את בוראנו עבודה שלמה.

הרב 'פני יהושע' היה גאון גדול מאוד והיה מרכיב תורה שאין כמוהו. אומרים שבשנת תס"ג לפני 300 שנה ויותר הייתה אש גדולה וחורבן גדול, ואשתו נשרפה וגם הילד שלו, והוא ניצל. ומי הספיד אותו הספד גדול כשהוא נפטר? 'בעל שאגת אריה'.

היה בזמנו אחד שהיה 'סגי נהור' שהיה בא לשיבה לבית מדרשו ועושה את עצמו גם לומד כמו כולם. הוא רוצה ללמוד המסכן, אך היה עיוור. היה בוכה להשם יום יום. יום אחד פתח את אחד הספרים שם ומרגיש איזה מכשיר - משקפיים בתוך הספר,

'תתפוס את הרגע ואל תתמהמה'

הרבה זמן הוא יודע שהכל שקר, אם כן למה עוד עכשיו הוא לא בא? אם אתה יודע שהכל שקר ואתה חיית שם, למה לא באת עד עכשיו?

אלא, ככל פעם האדם 'מתקדר', אבל עכשיו הוא ראה שאם 'היום אני לא בא, הכל הולך...'. כמו שאומרים 'צא והילחם בעמלק מחר'. 'עמלק' זה קליפת 'מחר', כי כל דבר מה שאתה רוצה לעשות, אומר לך 'מחר, מחר'. וצריך לומר לו 'אין מחר, אלא עכשיו צריך להתחיל'. כמו שאמר להם הקדוש ברוך הוא 'התקדשו היום - ומחר'.

'האומר שהיה שם... שם תהיה קבורתו'

אמר להם הקב"ה לישראל 'אם אתם מקבלים את התורה, מוטב. ואם לא, שם תהיה קבורתכם'. הרבה פעמים אדם אומר 'עכשיו אני לא יכול, אבל כשאני אניע לשם למקום הזה, אני כבר אוכל ללמוד בשקט. אני אניע לבית ההוא, ושמח יש לי דשא, יש לי מזגן וכו'. אך בעצם, אין דבר כזה 'שם'. ומי שאומר 'שם', אומר להם 'שם תהיה קבורתם'.

אך יתרו נכנס כפנים אצל משה? הרי היו עננים. כשהוא בא והביא את אשתו של משה את ציפוריה ואת בניו, איך יכול היה להכניס אותם דרך העננים? אלא אומרים רבותינו: יתרו שלח חץ עם מכתב, ובחץ שם איזה 'שם' כדי שהוא יעבור את ענני הכבוד, וכתב במכתב 'אני חותנך בא אליך, ואשתך ושני בניך. צא לקראתנו'.

שלא הספיק לראות מרחוק, כתוב במדרש, איפה שהוא היה, המים היו נחלקים לשניים בכל המימות שבועולם. וגם מי שהיה לו קרובי משפחה במצרים ועכשיו הם טובעים בים, הקדוש ברוך הוא הראה להם לקרובים שבמצרים את זה בגדול איך שכל המשפחה שלהם טובעת בתוך הים. פלא פלאות. נגיד שהוא היה ב'הולנד' או באמריקה בבית שלו, ופתאום הוא רואה תמונה שהרוד שלו או אחיו בתוך הים בתוך המים, והם צועקים 'הצילו! הצילו! הצדיק!', וזה לא עוזר להם.

'המלחמה שנערכה על ידי שיבושים'

גם שמע 'מלחמת עמלק'. הוא ראה שהקדוש ברוך הוא שידד את כל המערכות העליונות, כי משה רבנו ידע איך להכניע את עמלק. מה עשה משה? העמיד את השמש שזה ראש של כל המזלות, והעמיד איתה את כל המזלות.

אמר לה משה לשמש: 'אני קובע לך לא לזוז'. ואמר כן לכל המזלות. עמלק לא יודע מה לעשות. הרי הכוח שלו זה על ידי 'המזלות'. כמו שהיום מה ששולט זה המחשבים וכל הטכנולוגיה המתקדמת. מה עשה משה? שלט שם ושיבש להם את כל המערכות. ועמלק לא יודע מה לעשות כי שיבש לו את הכל.

כשיתרו שמע וראה את זה איך שמש מעמיד את הכל ועוצר את עמלק, מיד בא ואמר 'זה פלאות'. יש אומרים ששמע על מתן תורה. יתרו לא האמין אחרי שהנחש הטיל בעם ישראל זוהמה כזאת כ"ד זיני דמסאבותא, הוא לא האמין שעם ישראל יוכל לצאת מזה. אך הקדוש ברוך הוא אמר לעם ישראל 'אל תדאגו. תבואו להר סיני והכל יסתדר', ושם פסקה זוהמתו ועשה אותם נקיים לגמרי מכל חולי ומכל זוהמה. יתרו שמע ובא והוא לא נשאר אדיש.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוח 7 03.5520004

משולחן המלך

'הסיבה בכפיית הר כגיגית'

נשאלת השאלה - למה צריך לכפות עלינו 'הר כגיגית'?, הרי עם ישראל רואים את כל הניסים והנפלאות והמעמד האדיר הזה, ורוצים לקבל את התורה באמת בכל רמ"ח מצוות עשה וש"ה מצוות לא תעשה. למה הקדוש ברוך הוא גרם לכך לכפות עלינו הר כגיגית? וכמשל, הריהו חתונה גדולה של שני עשירים, צד הכלה מיליונרים וגם צד החתן מיליונרים. עשו חתונה באיזה 'ק' אירועים? יוקרתי שאין כבושם הזה. כל מנה עולה 3 אלף דולר. כל התענוגות וכל הדברים היפים ביותר בעולם הביאו לחתונה הזאת. הגיעו למעמד החופה, ולפתע החתן מוציא מהכיס שלו אקדח ומצמיד לראשה של הכלה ואומר לה: 'את מוכנה להתחתן איתי?', אם לא, הורג אותך! 'אומרת לו: 'תשמע, בשביל מה הכנו את הכל?', כל זה מוכן בשביל שרוצים להתחתן...! אמר - 'אם ככה אז טוב, נעשה חופה...!'

יש לנו כלל - עם אדם לקח אישה בכוח, כתוב ש'לא יוכל לשלחה כל ימיו'. אומר הקדוש ברוך הוא 'מה אני אעשה אם עם ישראל מחר יעברו על התורה. מה אני אעשה? צריך לזרז אותם. אך אני לא רוצה להוציא אותם כי אני אוהב אותם ואני רוצה שכל הזמן נהיה ביחד'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? 'כפה עלינו הר כגיגית', ועכשיו - 'לא יוכל לשלחה כל ימיו' בשום אופן.

'הכנה קודם אכילת הפירות'

רבותינו אמרו לפי הזוהר שבכל חג מתקנים ספירה אחרת - ב'פסח' מתקנים - 'חסד', ב'סוכות' - 'גבורה', ב'שבועות' - 'תפארת', 'חנוכה' ו'פורים' זה - 'נצח' והוד', ו'סוד' מתקנים ב'ט"ו בשבט'. ולכן זה יום קדוש, יום שהברכות שאדם מברך בהם על הפירות,

ולא ישמע לקול יצר הרע. ואז עם ישראל קיבלו זאת עליהם, וביום ג' ב'סיון' עלה משה רבנו ומשיב לקדוש ברוך הוא: 'כל אשר דיבר ה' נעשה'.

ביום ד' ב'סיון' שוב עלה משה רבנו ויידר וציווה שעם ישראל יתקדש שלושה ימים, 'וקידשתם היום ומחר', ומשה רבנו עשה עוד יום אחד של קידוש. וביום השלישי זה היה ביום שבת שבעה בסיון כשנת ב' אלפים תמ"ח כהיות הכורך עם ישראל התעורר לקול שירת המלאכים ותכף מופיע הקדוש ברוך הוא. הם פחדו להתקרב אל ההר ונעמדו מרחוק.

'כל העולם נפתח...'

הקדוש ברוך הוא ירד על הר סיני והרעיד את השמים. הארץ נפתחה, כל שבע הארצות שלמטה, וראו את כל התחומות שלמטה והכל נעשה כזכוכית. אותו הדבר, נפתחו השמיים והיו רואים את כל העולמות למעלה. הקדוש ברוך הוא פתח לעם ישראל את העיניים לראות טוב, והיו רואים 'מראות אלוקים'. הקדוש ברוך הוא עמד עלינו ונתן לנו את התורה, וכל דיבור ודיבור שיצא מפי הקדוש ברוך הוא, נתמלא כל העולם כולו בשמים, ואיזה שקט ודממה, כל העולם שותק ואפילו ציפור לא צייצה, אף אחד לא פתח את פיו, וכל הנשמות של עם ישראל "את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה היום", כולם עמדו 60 ריבוא נשמות כמעמד הר סיני בתחתית ההר.

וכולנו קיבלנו את התורה עד כדי כך שכתוב 'שפפה עלינו הר כגיגית' ואמר 'אם אתם מקבלים את התורה, מוטב, ואם לאו... שם תהא קבורתם'.

שם את זה על העיניים שלו, ולפתע הוא התחיל לראות... השתגע ממש. הוא רואה את בית המדרש!! הוציא את המשקפיים, והוא לא רואה כלום. שם את המשקפיים, והוא רואה... לא גילה לאף אחד את הדבר, והיה כל היום יושב ללמוד. בסוף נודע לו שזה המשקפיים של ה'פני יהושע' שריפאו לו את העיניים.

'הגדולה של יתרו מכל העמים'

קבלת התורה הייתה בראש חודש 'סיון' ב' אלפים 448 לבריאת העולם. כתוב "ויסעו מרפידים ויחנו במדבר סיני" - עזבו את הפירוד ועזבו את הרפיון מהתורה, כדי לקיים "ויוך שם ישראל נגד ההר", להיות כולם כאיש אחד בלב אחד. תארו לכם איך שעם ישראל יש להם את משה, ומה הם ראו אותות ומופתים, ואיך יצאו ממצרים, ואיך שבא יתרו שהיה האפיפיור הכי גדול בעולם והיה כהן של עבודה זרה מספר אחד, בקיא בכל מיני עבודות זרות, ובכל זאת אמר: 'שחבל שקר והכלבל' ועזב את הכל, וזכה לחזק כמו משה רבנו.

אמר: 'אם אני לא בא, אני לא יכול לעבוד את השם', כי לאט לאט אדם שוכח ומתקדר בעבודת השם. אני חייב להיות מחובר למשה, וככה אני רק אתקדם. בלי שאני אקבל ממשה רבנו ואשתחוה לו לא אתקדם. ומשה רבנו כנגד זה השיב לו כבוד גדול ויצא לקראתו עם כל ישראל.

'דין ודברים קודם מתן תורה'

ואז בב' ב'סיון' עלה משה רבנו להר סיני ונצטווה ע"י הקב"ה לומר לעם ישראל שיקבלו עליהם את התורה ויהיו עבדים קנאים וכנועים לקדוש ברוך הוא. ואמר אמר הקדוש ברוך הוא אם ככה יעשו ככה, אני משגיח עליהם בעצמי, "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש". מה זה 'כהנים' - 'שרים'. 'כל אחד יהיה שר בשבילי'. ואיך הוא יהיה שר? בכך שימשול על יצר הרע שלו, ימשול ברוחו וליבו ברשותו,

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ג' טבא תשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיר פלוני

הקדוש ע"י ה"ה פלוני אלמוני יהיו יח"ו שוכה לשפעת בינה
העליונה פרנסה טובה ובשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה,
ארוחת ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמינוב אמן.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ורעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדולחק שליט"א
מאברכי המוסדות

בפרשות אלו אנו קוראים על כל התהליך של יציאת מצרים ועל הניסים הגדולים שהשם יתברך עשה לעם ישראל, ועל כל התקופה שהיו במדבר, אחד הדברים המאפיינים את ההשגחה פרטית של השם יתברך על כל יהודי בעם ישראל זה המן איך שהיה יורד לעם ישראל בהשגחה כה נפלאה בצורה פלאית, וזה חינוך שהיה לאותו דור וכן לכל דור ודור להתבונן איך הקב"ה רואה לפרנסת האדם.

מעשה בראובן שהיה הוא לבדו מוכר יין בעיר, ופעם היה לו באוצר מאה חביות מלאות יין, ויבוא אדם אחד לאותה העיר והביא עמו סחורה מאה חביות של יין למכרה, והעיר קטנה ודי לה לכל השנה כולה כפחות ממאה חביות.

מה עשה זה האורח שכר שני בני אדם מאנשי העיר, ואמר להם שישבו במקום אספה של אנשים הרבה כמו בתי הקפה וכיצא כזה, וידברו לפני אנשים היושבים שם לאמר חבל על ראובן כעל היין שיש לו מאה חביות יין מלאות והחמיצו שלשים חביות שנעשו חומץ גמור, ונתפשו הדברים האלה בכל העיר, ואחר שני ימים חזר וישבו במקום אספת האנשים ויאמרו ויחסרו כים, כי אתמול נראו עוד שלשים חביות אצל ראובן שנעשו חומץ גמור, ואחר שני ימים חזר וישבו באותו מקום, ויאמרו אוי ואבוי על פלוגי כי היום נודע שכל החביות הנשארות כולם החמיצו, ואין בהם אפילו חבית אחת והם מדברים כן כאילו מצטערים, ויתפשו הדברים בכל העיר, כי קול המון רבים קורא שהיין של ראובן החמיץ כולו, וכיון שהדבר הזה יצא מפי הכל אנשים ונשים וטף **באמת נעשה היין שלו חומץ**, כי ברית כרותה לשפתים שכל אנשי העיר פתחו פיהם בכך, ואז אינו יכול למכור אפ' קנקן אחד קטן, כי הכל נעשה חומץ גמור והאורח שמח שמחה גדולה כי עתה היה מוכר היין בעיר לבדו.

והנה בחמלת ה' על ראובן לא עשה לו נס שיסתלק כח החמיצות מיינו ויחזור להיות יין טוב, אלא הביא על אנשי העיר חולי תגבורת הדם בעור בשרם, שנעשה עורם אדום כדם, וכל אחד מוכרח לחכך הרבה, והדם מתגבר על ידי החיכוך יותר, וגורו הרופאים שאין לאלל תקנה אלא אם כן ירחצו כל עורם בחומץ חזק של ענבים, וכזה יכבה אש הדם ויילך לו, וצריך להרהר רפואה יפה שעה אחת קודם, ובעיר לא נמצא אפילו בקבוק אחד של חומץ, והוכרחו כולם לבוא אצל ראובן ולקנות ממנו חומץ, ומכרו בסך רב כפלים על היין נמצא זה הרע של החמיצות נשאר במקומו, ולא נסתלק מאותו היין, ועם כל זה קיבל בעליו ממנו טובה כפולה על היין.

שנוכח להתחזק באמונה בהשגחה פרטית אמן ואמן שבת שלום,

'תקלף הקליפה ביד דווקא'

גם טוב תמיד, איפה שיש קליפה כמו שקד, אגוז, יש סגולה לקלף את זה ביד שלו, לשכר את הקליפה ביד. לכן איש חי, כל ערב שבת היו מביאים לו קערה לאביו וגם לו. היה מסדר את הפירות ל'שבת'. אלה שיש להם קליפה - היה מקלף אותם ככוונה ביום שישי כדי להוציא את הקליפה. כמו השקדים, לא רק שהיה מקלף את הקליפה הגדולה, אלא גם את הדקה כמו קרם, והיה שם אותם על האש כמחכת קצת.

'סגולה טובה להניח על השולחן...'

גם אומר ה'כן איש חי' עוד דבר - שהשולחן של האדם יהיה עליו את מה שיעקב אבינו שלח ליוסף - "מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בוטנים ושקדים". כך כתוב בספר 'עטרת תפארת', שיעשה לו צנצנות ועל האחד יכתוב 'צור', 'דבש', 'נכאת', 'לט'. רבנו סעדיה גאון אומר 'צור' זה 'טריאק'. יש שיטה שזה 'אפרסמון'. הבן איש חי אומר שיביא אפרסמון וטריאק ביחד וישם אותה בצנצנת. יש עשב שנקרא 'טריאק'. אחד כך 'מעט דבש'. 'דבש' זה דבש דבורים, אבל אמיתי. הדבש של התורה זה - תמור. אבל מה ששלח יעקב אבינו ליוסף זה דבש דבורים. **'נכאת'** - 'שעווה', ויש אומרים שזה 'חרובים'. לכן אומר ה'כן איש חי', שייקח 'חרוב' וישם בראשו 'שעווה' של דבורים. 'לט', זה 'בלוט', ויש את זה ב'דמות הגולן'. יש אומרים שזה 'שקד'. ויש אומרים ש'לט' זה 'ערמונים'. לכן תשים את שניהם גם את ה'בלוט' הזה וגם 'ערמון'. **'בוטנים'** - זה 'פיסטוק'. **'שקדים'** - זה 'אגוז' לזו. וככה אדם ישים לו סגולה להיות לו על השולחן, וזה מציל את האדם מהרבה דברים.

'מטרת האכילה בשביל הברכה'

העיקר שאדם יכון טוב ב'ברכות הנהנין'. אומר רבנו האר"י ב'שער רוח הקודש': **'שעיקר האדם בהשגחה של רוח הקודש תלויה בזהירות של ברכות הנהנין. כי הברכות מבטלות את הקליפות'**. יש במאכל החומרי 'קליפה' וצריך לבטל אותה, כי שמה שורים ה'סטרא אחרא'. ועל ידי שהוא מבכר טוב, הוא עושה את המאכל 'זך' והסטרא אחרא בורחת, והוא יכול לאכול. גם אחד הדברים הגדולים זה להזהר מן ה'תולעים', בפרט בפירות היבשים יש בהם תולעים.

ברכת הנהנין, מתקן בהן את ה'יסוד', ואת ניצוצי הקדושה שבמאכלות. על ידי שאדם מבכר טוב ואוכל טוב ובקדושה, מתקן ניצוצי קדושה, ומתקן את היסוד.

תמיד לפני שאדם אוכל זה טוב לתת צדקה לתקן ניצוצי הקדושה שבאכילה, וחשוב גם כן איך הוא נוטל ידיים ואיך הוא מבכר. **רבנו האר"י אומר שיעשה גם כן וידוי לפני שאוכל ויתפלל שיהיה לו פרנסה**. וגם כמו שאמרנו, ייתן צדקה לפדות ניצוצות ונשמות שיש באכילה שלו. הקדוש ברוך הוא נתן לנו 'ארץ זבת חלב ודבש', ופירות נפלאים. אדם רואה את הפירות, כל אחד כצבע אחד ואיך שהכל בטוב טעם ודעת. תאר לך אם היה נוטן לנו את האכסחים למעלה על העץ. היה הולך האדם לקטוף והיה פתאום אבטיח אחד נופל לו על הראש...

'הקשר בין קליפת הפרי לעולם ממנו באה'

רבנו האר"י הביא גם כן ב'שער הליקוטים', שיש פירות מעולם ה'בריאה', משם המקור שלהם והשפע שלהם. יש מעולם ה'יצירה', ויש מעולם ה'עשיה'. איך נדע? **פירות מעולם ה'בריאה' יש בהם פחות קליפה**, וכמעט ואין קליפה. לכן יש לה פירות שכמעט אין בהם קליפה כמו 'תאנה', 'אגס', 'תפוח'. כל אלה אין להם כמעט קליפה. יש פירות שיש להם מעט קליפה בפנים כגון: הגרעינים שבפנים - כמו: זית, תמור, משמש, אפרסק, שיש להם מעט פסולת בפנים, וזה מעולם ה'יצירה'. ויש שחייב להיות לו בחוץ קליפה, כי הוא שומר עליו מכיוון שהוא ממש קרוב אצל הקליפת, אז שמים לו קליפה מבחוץ כדי שישמור את הפרי מבפנים. וזה בעולם ה'עשיה'.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מיל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תשובתו שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרכי
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המיסודות

המדרג והחיפוש אחר האמת

"ישיבת וולאז'ין" – אם הישבות היא כוונה, טובי
המחשבות התורניים ישבו ועמלו בה על דלתות התורה
והיראה יומם ולילה.

אחד מגדולי הדור באותה התקופה היה הגאון ר' **איזיק
חריץ** זצ"ל שנועד בגאונותו ועמקנותו בניתוח סוגיות
התלמוד – הוויית אבי ורבי.

בת היתה לו ר' איזיק, מיוחדת במינה, כלילת המעלות,
חכמה, נבונה ונאה, כל זאת מלבד ייחוסה המיוחד כביתו
של אחד מגדולי הדור.

והי היום והגיע היא לפרקה – הגיע זמנה להינשא.

הרב רצה עבורה את הבחור המוכשר ביותר, חתן בן
תורה, ירא שממים מתמיד וגאון מופלג.

החליט הרב ללכת לחפש באם הישיבות – ישיבת וולאז'ין
חתן לביתו – בחור כלבב.

כמובן שלא היה בחור שלא רצה להשתדך עם ביתו של
הרב.

הרב בחר בדרך ייחודית לבחירת החתן לביתו. נכנס הרב
להיכל בית המדרש והקשה קושיה עצומה ועמוקה באחת
מסוגיות התלמוד והודיע שמי שיצאנה תירוש נכון שימצא
חן בעיניו וישיש את קושיה כרצונו – יהיה החתן לביתו.

טובי המחשבות עמלו יומם ולילה לתרוץ את קושיית הרב,

אולם לא היה אחד שהצליח לתרוץ את ה'תירוש' המיוחד
שחיפש ר' איזיק.

עברו הימים והתשובה המיוחלת בוששה מלבוא, ר'
איזיק פנה לצאת לדרכו, לשוב למקומו ללא ה'חתן'
המיועד.

הכרכה ור' איזיק בתוכה כבר יצאו, הכרכה דוהרת
ומרחיקה נדוד, אז או נשמע הקול מרחוק: "עצור, עצור
עגלון".

העגלון עצר ואז נשמע קולו המתנשף של הבחור יוסף –
אחד מבחירי וולאז'ין, "רבי, תירוש".

"אני רוצה לדעת מה התשובה לקושיה שהרב הקשה,
אנסה לא וכיתי לתרוץ אבל אני רוצה לדעת את התשובה,
להבין איך הכל מתבאר בסוגיה".

אורו פני ר' איזיק וקרא הוא בקול: "בך בחירת, אתה
תהיה החתן של ביתי, רצת עד לכאן למרחקים ואתה
בוכות תשוקת העצומה לתורה, לא הכבוד להיות חתן
הובילו אותך לכאן שידעת שמחמת שלא ענית תשובה
לא תהיה חתן, עם זאת אהבת התורה והיראת שממים
בערו בך, הרצון לדעת את האמת של התורה לשמה בער
בך, אתה ראוי להיות חתני".

ואכן הבחור יוסף זכה והשתדך עם בתו של ר' איזיק ואף
הוא בכך רצונו שקידתו ושאיפתיו זכה וגדל בתורה ר'
יוסף שלזר זצ"ל היה שמו, ונודע כאחד מהתלמידים
חכמים בזמנו.

יתרו – זו פרשת השבוע, יתרו היה כהן מדין כמו
שמעיה התורה בפסוק, יתרו היה עובד אלילים גדול,
היה רודף אחרי כל עבודה זרה חדשה בשקיקה, ותמיד
חיפש ורדף את האמת, בוכות רדיפתו אחר האמת וזה
לגלות את הקב"ה וכך אמר: "עתה ידעתי כי גדול ה'
מכל האלوهים" (שמות י"ח, י"א) – עתה אני יודע מכל
פעולותיו שגדול הקב"ה מכל אלוהי האלילים, ואכן עוב
יתרו מנעמי עולם, פאר, דהר וכבוד והצטרף כנר לעם
ישראל – עם ה', העדיף הוא להיות אדם פשוט בעם ה'
– בעם שה' הוא אלוהיו להיות חלק קטן באמת האלוהית
ולא להיות כהן דת גדול בדבר שהוא יודע שאינו אמת.
מיתרו יש ללמוד את האהבה והחתימה ללא לאות
לאמת.

לפעמים האדם מאהבתו להרגילו ולדרכו הולך וצועד
בדרכים שאינם דרך האמת והוא יודע זאת בתוכו,
ובמקרים היותר גרועים הוא מרמה את עצמו שהוא עושה
את הדבר הנכון והישר, לכך על האדם לקנות ולסגול
לעצמו תמיד את הרדיפה אחר האמת האמיתית – האמת
האלוקית ולבדוק תמיד האם הוא צועד בדרך האמת
באמת או שהוא מרמה את עצמו.

ונחתום בתפילת דוד המלך: **"הורני ה' דרכך, אהלך
באמיתך"**.

משולחן המלך

**מבינים מה רמזו כזה, היו קורעים את הבגדים
שלחם עד הטבור בגלל שנשכחה החוכמה מהם.**
וכל שכן בשאר מה שעשה הקדוש ברוך הוא בארץ.
זה מובא העוף הזה ב'שולחן ערוך' ב'יורה דעה' (סימן
פ"ד סעיף ט"ז), שם נפסק שהעופות האלה אסורים
באכילה.

פעם אחת אני והחברים שלי היינו ב'טבריה' על קבר
רבי חייא ובנינו, ואני רואה למעלה 'אילן', והייתי בגיל
14, ואני רואה למעלה 'עוף קוקריקו'. אני מתקרב
ורואה שזה ממש עוף ציפור והוא גדול מהמקור
שלו. וראינו אחד עף מהעץ. אמרנו שזה פלא פלאות.
כשבאנו לים-ים בדיוק בצעהריים בזמן שהיה חכם יצחק
כדורי ב'בית אל', אמרנו לו שראינו כזה דבר. אמר
'תביאו לי שאני אראה את זה', אז נסענו איזה יום
והבאנו לו. בפירוש של הרב 'בזגל' כתוב שראו
את האילן הזה בארץ 'הודו'. ואני כתבתי בפירוש על
ה'זוהר', שלא צריך מארץ 'הודו', אלא אנחנו בעצמנו
ראינו את האילן הזה. פלא פלאות.

רבי יצחק אבוחצירה

השבוע היה גם פטירת רבי יצחק בנו של רבי יעקב
אבוחצירה. אבא שלו נקח לו את השם הזה על שם רבנו
האר"י – רבנו יצחקי אשכנזי. כשהוא היה בגיל שמונה
במוצאי כיפור יצאו מבית הכנסת ורוצים לעשות
'ברכת הלכנה' והיה הכל מכוסה בעננים, אבא שלו
אומר לו 'ערש את העננים', ועל המקום אמר להם:
יאללה ללכת... צריכים אנחנו לברך את הלכנה,
והיא הלכה... אומרים שהיה מתנודד לגמרי מהעולם
הזה, אבל 'ערק' זה היה נוף לו להזכיר בלימוד.

פעם אבא שלו רצה להפריש אותו מכך ולא נקח לו
'ערק', והוא היה כל הזמן לומד בעליית הגג. הייתה
אישה אחת שצריכה ישועות, הייתה מביאה לו ערק,
וסגנו עליו את הדלת כדי שאף אחד לא יכול להיכנס
ולהביא והיה שם סודרים. אמר לה 'תניחי את זה
כאן...' הייתה מניחה לו זה והיא הייתה הולכת, והיה
מזיז את הסודרים ולוקח.

וצריך מאוד מאוד להיזהר שחם ושלום לא יהיה
בעיות.

ה'כן איש חי' אומר דבר נחמד – אדם חי צריך שהדם
יזרום בגופו. עיקר בריאת האדם זה כדי ללמוד
תורה ולקיים מצוות. אבל בלי שנאכל, אין כוח, וגם
כשאוכלים, לא המטרה זה האכילה, אלא המטרה זה
ה'ברכה'. אוכלים בשביל לברך, ולא מברכים בשביל
לאכול. **יש שאוכל שעה ומברך שתי דקות. אך
לא כך לעשות. אלא יאכל חמש דקות ויברך רבע
שעה.**

השולחן של האדם זה כמו 'מזבח'. שם הוא אוכל,
ושם הוא מתקן, ולכן צריך לעשות כמו שצריך. לכן
אדם שיהיה לו על השולחן תמיד 'מלח' ו'זעתר'. אומר
רבנו האר"י גם לכוון כוונת ה'אזוב', וזעתר זה 'אזוב'.

כמה טרחות ויגיעות עד שהגיע לידך פת זו'

הרבנית מ'בעל' כאשר ראתה פעם יהודי נוטל פרוסת
עוגה ומברך עליה במהירות, אמרה לו 'אתה יודע, בוא
תעשה חשבון – העוגה נעשתה מחיטים, וכשזרעו את
החיטה בשדה, ביקשה החיטה מבורא עולם שתוכל
לצמוח טוב. ואז הקדוש ברוך הוא אמר לחיטה 'תגדלי
יפה, בסדר'. אחרי שגדלה מתפללת לקדוש ברוך הוא
ואומרת לו 'דיבוננו של עולם', שיקצרו אותה ושלל
תפול ברוח עם יתר החיטים שנופלות. אחר כך זורים
אותה וטוחנים אותה. מתחילה להתחנן שלא תיפסד
ושלא תהיה בפסולת. אחרי שעשתה קמח, שפכה
ליבה שתגיע לידים של יהודי שיפריש חלה. כך
התפללה והתפללה. **ועכשיו כשסוף סוף הגיעה ליד
של יהודי, 'שיברך טוב'!** אומרת לו הרבנית: 'תראה
כמה תפילות... מה, כל זה לפניך כקליפת השום??
ופתאום אתה מברך כלאחר יד? שים לב כמה עבודה
עברו על זה'.

לכן אם יש לך למשל 'מזונות', ואתה אתה שם על זה
ממרח של 'כבוד' או משהו כזה, ואתה מברך, אתה
עושה לזה תיקון ומעלה אותו מ'מצומח' ל'חי'.

העומק באילן ועופות גדלים עליו

ב'זוהר' כתוב – אמר רבי יהודה, מאי דכתיב "זה
לעומת זה עשה האלוקים", אומר הזוהר"ק כמו שיש
ברקיע, כך הקדוש ברוך הוא עשה למטה. רבי אבא
כשהיה רואה אילן שיש עופות שצומחים עליו ואחר
כך פורחים, היה בוכה ואמר: **'אם היו בני אדם**

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג **דן גבאי** שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ר רח' אודת ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

כל הברכות והשפע שבעולם יורדים בזכות השבת כי היא מקור הברכה

ומזון שכבר בעריכת השולחן כליל שבת משפיע לכל ימי השבוע, כמו שולחן לחם הפנים שכעריכתו לכד השפיע הברכות.

רבי יצחק אמר, אפלו ביוםא דשבתא נמי אפילו כיום השבת ג"כ ראוי מאד שיסדר שולחנו וזה בכדי לקבל השפע מברכת מרת היום שהיא ברכה עליונה יותר, ולא מספיק מה שעשינו כליל שבת לקבל מהמלכות, אלא צריך גם ביום. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעדותי בשבתא רבי יהודה מוסיף ואמר שהברכות והשפע שיוצאים בשבת, אינם תלויים רק בסידור השולחן לכד, אלא צריך להתענג מזה היום ולאכול שלש סעודות בשבת, ולא די בסידור השולחן אלא צריך לאכול ממש, בגין דישתכח שכעא וענוגא בהאי יומא בעלמא כדי שימצא שובע ועונג מזה היום בעולם, וישפיע לכל ששת ימי השבוע שפע ברכה מלמעלה, וכפי שיאכל ויתענג לכבוד שבת, כך יושפע עליו שפע ברכה מלמעלה.

רבי אבא אמר, לאודמנא (ס"א לאודמנא) ברכתא באנון יומין דלעילא, דמתברכאן מהאי יומא רבי אבא אמר, מה שצריך לאכול ג' סעודות להתענג, הטעם הוא כדי שתזדמן ברכה באותם ימים עליונים שמתברכים מיום שבת שהם חג"ת נה"י שמקבלים שפע מהבינה שמתברכים מזה היום ע"י מצות עונג שבת וג' סעודות שבת. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא וזה היום שהוא מעין עה"ב שדאי בחי' הבינה, ממלא את ראשו של ז"א כמוחין דחב"ד מטל העליון שיוצא מעתיק הקדוש שהוא א"א הסתום והנעלם מכל השגה - אל הבינה, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכו כליו בחדא ואז ז"א מוריד את השפע אל השכינה הקדושה הנק' חקל תפוחין קדישין, שלש פעמים בשלש סעודות כאשר נכנס שבת שיתברכו כל הז"ת כולם כאחד דרך הבינה, ועי"ז יושפע השפע לכל ימי השבוע.

צריך האדם להתענג בסעודות שבת ולשמוח בהם

ועל דא בעי בר נש, לאתענגא

תלת זמני אליו, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא ועל כן צריך האדם להתענג שלש פעמים אלו, שהרי בזה העונג של שלש סעודות בלחם ובשר ודגים, מזה תליה האמונה העליונה והמשכת השפע מא"כ ב"ה לכל ימי השבוע, כי המענג את האמונה שהיא השכינה הקדושה, היא משפיעה עליו לכל ימי השבוע שפע ברכה והצלחה, בעתיקא קדישא סעודת הבוקר היא בעתיקא שהוא א"א, משם נמשך השפע, ובזעיר אנפין שלישיית היא בז"א שכל לו אור ומוחין ע"י א"א, ובחקלא דתפוחין ובשכינה הנקראת שדה תפוחין ע"י ז"א, הוא בסעודה ראשונה ליל שבת, ובכי בר נש לאתענגא בהו, ולמחרתי בחרו וצריך האדם להתענג בהם בסעודות שבת ולשמוח בהם, כי בהיותו מתענג מעורר את העולמות העליונים ומוריד שפע, ומאן דגרע סעדתא מנייהו, אחזי פנימותא לעילא וענושיה דההוא בר נש סגי ומי שמחסר סעודה מוק משלש סעודות, מראה שיש פגם למעלה ועונשו של אותו אדם גדול כי הוא גורם להחסר השפע העליון בפרצופי האצילות.

בגין כך, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא ועל כן צריך האדם לסדר שולחנו שלש פעמים כאשר נכנס שבת, כלומר סך הכל כל השבת ג' סעודות עם הלילה, ולא ישתכח פתוריה דיקניא, ותשרי ברכתא עליה כל שאר יומי דשבתא, ובהאי מלח, אחזי, ותלי מהימנותא לעילא ולא ימצא שולחנו ריק ותשרה הברכה עליו כל שאר ימי השבוע מכח השפע שנשפע עליו בשבת מפני שעשה את שולחנו כלי לקבלת השפע ביום השבת, ובזה הרבה שמקיים ג' סעודות בשבת מראה האדם שכזה תלוייה כל המשכת השפע לימי השבוע, ותולה אמונתו למעלה להמשיך השפע.

מעלת האדם ששמר ג' סעודות שבת

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעדותי בשבתא, זה האדם שהשלים שלש סעודות בשבת, קלא נפיק ומכרוא עליה (ישעיה נח) אז תתענג על יחודה, דא סעדתא חדא, לקבל עתיקא קדישא דכל קדישין קול כרוז יוצא ומכריז עליו, אז תתענג על יחודה. ופירוש רשב"י שזה הפסוק כנגד סעודה אחת כנגד פרצוף א"א המקודש מכל הקדושות כלומר יותר מאז"א שנקראים קדושים, והיא סעודה שניה שאז מקבלים שפע מעתיקא והמשך הפסוק והרפכתך על כמותי ארץ, דא סעדתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין והרפכתך על כמותי ארץ, זו סעודה שניה כנגד שדה תפוחין קדושים שהיא המלכות הנק' ארץ, ולמעשה היא הסעודה של ליל שבת שאז הקב"ה שם אותנו עם המלכות לקבל השפע מהיך שהיא מקבלת, והאכלתך נחלת יעקב אביך פירוש, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אנפין זה שלמות של השפע שנשלם בז"א הנקרא יעקב ע"י עתיקא קדישא שמאיר ומתגלה במנחת שבת, ולכן כאשר תקיים סעודה זו והאכלתך מאותה נחלה שז"א הנקרא יעקב מקבל.

(דף פ"ח ע"א) זכור את יום השבת לקדשו. (שמות כ) רבי יצחק אמר, בתיב כחוב בשבת בראשית (כ כ) ויברך אלהים את יום השביעי הרי שבשבת יש ברכה ושפע לעולם, ובתיב במן (שמות טז) ששית ימים תלקטוהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו. כיון דלא משתכח ביה מזוני. מה ברכתא אשתכח ביה וקשה כיון שלא נמצא ביום השבת מזון ושפע מן השמים דהיינו שלא ירד המן בשבת. א"כ מה הברכה שנמצאת בו שעל זה אמר ויברך אלקים את יום השביעי.

אלא הכי תאנא אלא כך למדנו, כל ברכאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תלין כל הברכות של מעלה ושל מטה ביום השביעי הן תלויות. ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה ולמדנו מדוע לא נמצא מן מן השמים ביום השביעי, משום דההוא יומא, מתברכאן מניה כל שתא יומין עלאין היות שאותו היום שהוא שב"ק בחינת בינה, מתברכים ממנו כל ששת הימים העליונים שהם חג"ת נה"י. מהבינה העליונה שהיא מקור הברכה, העומדת מעל חג"ת נה"י, וכל חד וחד יהיב מזונייה לתתא, כל חד ביומוי וכל אחד ואחד מהחג"ת נה"י שהם ששת ימי השבוע נותן מזונו למטה בעה"ז כל אחד ביום שהוא שולט בו, והמשל יום א' חסד, יום ב' גבורה וכו', מהחיה ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה וכל זה מאותה הברכה שמתברך ביום השביעי מהשפע שקבל ביום שב"ק כי יום שבת הוא מקור הברכות, ולכן לא ירד מן ביום שב"ק, כי החג"ת נה"י מקבלים עתה השפע להשפיע לכל ימי השבוע ובזמן זה אינם משפיעים למטה. ועתה מוכן מה שאמר ויברך אלהים את יום השביעי שכל הברכות של כל העליונים והתחתונים ביום השביעי תלויים שהיא הבינה העליונה היא מקור הברכות היא מקבלת שפע ביום הזה ומשפיעה בכל ששת הימים.

ובגין כך, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא ובשכיל כך, שכל הברכות והשפע נשפעים מיום השבת, מי שהוא במדרגה של אמונה מעולם האצילות והן נשמות עם ישראל, צריך לסדר השולחן של ד' רגלים כמו שולחן של לחם הפנים אורך י"ב טפחים ורוחב ו' טפחים וגובה ט' טפחים, ולא תקנא סעדתא כלילא דשבתא ולתקן ולחזק הסעודה כליל שבת קודש בלחם ויין ובשר ודגים וכו', בגין דיתברך פתוריה כל אנון שתא יומין כדי שיתברך שולחנו כל אוהם ששה ימים, דהא בההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שתא יומין דשבתא שהרי באותו זמן כליל שבת כשארם מסדר שולחן יפה, מזדמן מן השמים שפע ברכה שיתברכו כל ששת ימי השבוע, וברכתא לא אשתכח בפתורא דיקניא והברכה לא תמצא בשולחן ריק. ועל כך, בעי לסדרא פתוריה כלילא דשבתא ולק צריך לסדר שולחנו כליל שב"ק, בנהמי ובמזוני בלחם

זוהר על הפרשה

האדם לשמוח הרבה בסעודתו של ז"א כי סעודה שלישית כוללת כל ג' הסעודות ומי שלא עשה אותה כאילו לא עשה שום סעודה, ולא שלמא אליו סעודתי ולהשלים אלו הסעודות כי רק עתה בסעודה זו נשלמו כל הסעודות, דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא, דזרעא קדישא דישאל די מהימנותא עלאה, שאלו הסעודות של שב"ק הן הסעודות דעולם האצילות שנקראים אמונה שלימה וזו של עם הקודש ישראל אשר כך אחפא שמואמינים בקב"ה של האמונה העליונה, דהא דילתון היא, ולא דעמין עוברי עבודת כוכבים ומזלות כי אלו העולמות והספירות העליונות שייכות לעם ישראל ולא של שאר עמים עובדי עבודה זרה, כי אומות העולם מקבלים השפע מהקליפה ועם ישראל מקבלים מהספירות הקדושות העליונות ובגני כד אמר, (שמות לא) בגני ובין בני ישראל ומשום כך נאמר שהשבת היא החיבור של עם ישראל עם הקב"ה, ואומות העולם אין להם חלק בחיבור הזה לזקב"ה שהרי גי' ששבת חייב מיתה.

השכר הגדול למקיים את ג' הסעודות ומאידך העונש למבטלם

תא חזי, בסעודתי אליו, אשתמודעון ישאל בא וראה שבאלו שלושת הסעודות של שבת, ניכרים ישראל בג' דברים, ואלו הם, דאינון בני מלכא א' - שאלו, בני ישראל, הם בני המלך ז"א קדישא, וזה ניכר שמקיימים סעודה שלישית כראוי. דאינון מהיכלא דמלכא ב' - שאלו בני ישראל מושרים בהיכל המלך שנשמתם נאצלה ממנו, וההיכל הוא המלכות ונקראת היכל לפי שהוא היכל של ז"א, וזה ניכר שמקיימים סעודה ראשונה כראוי, דאינון בני מהימנותא ג' - שאלו בני ישראל הם בני האמונה שהיא עולם האצילות, וזה ניכר ע"י שמקיימים סעודה שניה כראוי, שהיא כנגד עתיקא קדישא שהוא כולל כל עולם האצילות, ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו ומי שפוגם ומחסר אפילו רק בסעודה אחת מאלו ג' סעודות שבת, אחזי פנימנותא לעילא מראה הפגם למעלה בפרצופי עולם האצילות, ואחזי גרמיה ופגם זה מראה על אותו אדם ג' גרעונות, ואפילו שפגם רק בסעודה אחת ושתי סעודות קיים כראוי (דמ"ק), ואלו הם הגרעונות דלאו מבני מלכא עלאה הוא א' - שאינו מבני המלך העליון שהוא ז"א קדישא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא ב' - וכן מראה בעצמו שאינו מבני היכל המלך שהוא המלכות דלאו מזרעא קדישא דישאל דישאל הוא ג' - מראה בעצמו שאינו מהזרע הקדוש של בני ישראל שנשמתם מהאצילות ויהיבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו' ונותנים עליו ג' דברים של דין גיהנם, שהם אש ושלג ושרביטא דאשא, כמ"ש בפרשת תרומה כנגד שלש סעודות שביטל כי בזה מראה שאכל רק להנאות עצמו (מק"מ).

רבי שמעון, כד הוה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא דמלכא. והוה יתיב וחדרי כאשר היה בא לסעודה של שב"ק היה אומר כך, תתקנו ותכינו הסעודה של האמונה העליונה דאצילות, תתקנו ותכינו את הסעודה של המלך, והיה יושב ושמוח מהאור הגדול שנמשך ע"י הסעודות. כד אשלים סעודתא תליתאה, הוה מקריז עליה וכאשר השלים רבי שמעון סעודה שלישית היו מכריזים עליו מן השמים, (ישעיה נח) אז תתענע על יתוה והרכבתיד על כמתי ארץ והאכלתיד נחלת יעקב אביך וכמו שרשב"י פירש פסוק זה על סעודות שבת לעיל.

מעלת סעודה שלישית

ביומא דשבתא, בסעודתא תניינא, כתיב ביום השבת בסעודה השניה כתוב (ישעיה נח) אז תתענע על יתוה. על יתוה ודאי על ה' פירוש הוא פרצוף א"א הנקרא עתיקא קדישא שהוא למעלה מפרצוף ז"א הנקרא הוי"ב ב"ה. דההיא שעתא אתגליא עתיקא קדישא כי אז באותה שעה מתגלה עתיק הקדוש שהוא למעלה משם הוי"ב בחינת ז"א, ולכן אנחנו רוכבים על כמות ארץ, וכלהו עלמין בחזיונותא ושלמנו וכל העולמות הם בשמחה כי מתגלה עתיקא קדישא, וכל העולמות בשלמות כי אור הכתר מתגלה באותה שעה, וחדוותא דעתיקא עבדינו, וסעודתא דיליה הוא ודאי ובסעודה זו אנחנו עושים השמחה דעתיקא, והסעודה הזו היא של העתיקא בודאי כי הוא עולה וניזון מפה דא"ק.

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב בסעודה שלישית של שבת כתוב והאכלתיד נחלת יעקב אביך. דא היא סעודתא דיעיר אפיין. דהוי בשלימותא זו היא הסעודה של פרצוף ז"א שהוא בעת הזאת בשלמות כי עולה עתה לעתיקא קדישא וניזון מהאורות היוצאים מפה דעתיקא, ועוד שמתגלה עתה מצב הרצון. וכלהו שיתא יומין, מההוא שלמנו מתברכן וכל הששה ימים העליונים שהם הו"ק מתברכים משלמות הברכות שז"א מקבל כי כולם סוככים אותו ויונקים ממנו. ובכעני נש למחדי בסעודתיה וצריך

כל הפרצופים והאורות נמצאים ביום שבת

ולקבליהו וכנגדו בעי לאשלמא סעודתיה צריך להשלים סעודתו השלישית כדי לקבל השפע מפה דעתיקא כמו שז"א מקבל בסעודה שלישית מפה דא"א, ובכעני לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא וצריך להתענג בכל שלושת הסעודות ולשמוח בכל אחת ואחת מהם, לפי שיום השבת הוא סוד האמונה השלימה דהיינו תיקון האצילות. ובגין כך, שבתא אתיקר, מכל שאר זמנין וזמנין, משום דכלא ביה אשתמחא ובגלל זה שבת מוכבדת ומתיקרת מכל שאר זמנים וחגים, היות שכל הפרצופים והאורות נמצאים הם ביום השבת ומאירים אור גדול בסעודות של שב"ק, ולא אשתמחא הכי בכלהו זמנין וזמנין ולא נמצא כך בכל הזמנים והחגים, כי בהם מתגלה רק מדרגה אחת ממדרגות האצילות. אמר רבי חייא, בגין כך, משום דאשתמחא כלא ביה, אידכר תלת זמנין בשביל כך, היות שנמצאים כל האורות וכל הפרצופים בשבת לכן נזכר שלש פעמים יום שביעי בויכול. דכתיב שכתוב (בראשית ב), ויכל אלהים ביום השביעי פעם א' כנגד המלכות שנקראת אלהים. וישכבות ביום השביעי פעם ב' כנגד עתיק שהוא סתום ועליו נאמר ואין אלהים עומדי כי אין בו דין. ויכרך אלהים את יום השביעי פעם ג' כנגד ז"א שפעמים נקרא אלהים.

לפני הסעודה צריך לומר דא היא סעודתא קדישא

רבי אבא (נ"א רב המנונא סבא), כד הוה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חדרי, בכל חד וחד, והוה אמר כאשר היה יושב בסעודה של שבת היה שמוח בכל אחת ואחת והיה אומר, דא היא סעודתא קדישא זו היא סעודה קדושה, דעתיקא קדישא סתימא דכלא של עתיקא קדישא שהוא סתום ונעלם יותר מכל פרצופי האצילות, וכך היה אומר בכל סעודה וסעודה, כי עתיקא הוא מקור השפע והטל העליון היורד לז"א, ומז"א לחלק תפוחין קדישין. ואח"כ היה מפרט בכל סעודה מאיזה מקום פרטי נמשך השפע אליו.

בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא דקדושא בריך הוה בסעודה אחרת והיא סעודה ג' היה אומר זו סעודה של הקב"ה שהוא פרצוף ז"א, כי ז"א עולה לעתיקא קדישא. וכן בכלהו סעודתי וכן בכל הסעודות היה מפרט כדלעיל, בסעודת ליל שבת אמר זו סעודה של חקל תפוחין קדישין שהיא המלכות, בשחרית שבת סעודתא דעתיקא קדישא, והוה חדרי בכל חד וחד והיה שמוח בכל אחת ואחת. כד הוה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא כאשר היה משלים הסעודות היה אומר הסעודות של האמונה נשלמו, כלומר של פרצופי האצילות הנקראים אמונה ויש סוד לומר אותם כפה, כי צריך לכלול בסעודות שבת כח המחשבה דבור ומעשה.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **"שרפי הקודש"**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך מעשיות על רבי ישראל אבוחצירא - "באבא סאלי" צוק"ל

סיפר הטייס. "הוא אמר לי, 'אני רוצה להגיד לכם, שה' איתכם. כי כיום שבאתם להפציץ, זה לא יכול להיות שאנחנו לא שלחנו אפילו טיל אחד. הרי הכל מסביב היה מוקף במערכות טילים, וכל המערכת פתאום השתתקה. ומה עוד, שאותו יום היה חום של חמישים מעלות. אין חום כזה בכגד. אני ארבעים שנה יושב שם, ואף פעם לא בא אף אחד להפציץ. אמרתי לחיילים, לכו תקנו לכם קצת שתיה קרה, ותתדעננו."'

"ככה היהודים באו והפציצו," סיכם הטייס, "ואף אחד לא החזיר להם שום דבר. ואך ורק הם יודעים להפעיל את ההפצצות, אך הם לא היו שם באותה העת, איזה פלא פלאות."

תחכה עוד שעתיים

לפני שנים, כשרצה ראש ממשלת ישראל מר מנחם בגין להפציץ את הכור הגרעיני בעיראק, הוא הלך לרבנים לבקש את ברכותם להצלחת המבצע המסוכן. אחד הרבנים שאליהם הלך, היה ה'באבא סאלי'.

כשנכנס בגין לבאבא סאלי, אמר לו הרב, "לדעת הכל בסדר, אבל אני מבקש ממך שתדחה את ההתקפה בשעתיים".

"אין בעיה," אמר בגין. "נדחה את שעת התקיפה".

שאלו אחר כך האדמו"רים האשכנזים את ה'באבא סאלי', "למה כבודו אמר לו 'עוד שעתיים'?"

אמר להם, "השעה שהוא רצה לתקוף היתה שעת הפסקת הצהריים של האברכים. אחרי שיחזרו ללמוד יהיה יותר טוב".

סיפר טייס אחד, שקבוצות-קבוצות של מטוסים השתתפו בתקיפה. היו מטוסים האחראים להפצצת הכור, ועוד נוספים האחראים לשמור עליהם מלמעלה. ואותו טייס סיפר שהיה מהצוות שהפציץ שם. מאוחר יותר, נשלח לשליחות בלונדון.

"ישבתי באיזו מסעדה עם קצין עיראקי בכיר, שהיה אחראי על הכור הגרעיני,

וזה בדיוק מה שאמר לו הרב, "תחכה שעתיים...". שהם ילכו לקנות ארטיק...

רואים איזה כוח יש למי שלומד תורה. מדריכים אותו מהשמיים מה לומר בפיו. הבאבא סאלי השכיל לכוון את ההפצצה לרגע שבו היכלי התורה היו מלאים בלומדים, וכך נסכבה שמירה עליונה נוראה. הכל הקב"ה מסובב, כך יעזור ה' לעמו ישראל תמיד.

להתקדש בקדושה יתירה

מעשה באחד מחתני המשפחה שיצא מבית הכיסא, ורחץ ידיו ישירות מהברז. במקרה, ראה רבינו את הדבר, וחדר לו. "מה זה שאינך מקפיד ליטול בכלי?" הוא שאל את חתנו. הלה ענה לו, שלא כתוב בהלכה שצריך ליטול ל"אשר יצר" מתוך הכלי, ומספיקה נטילה מהברז. אמר לו רבינו "דע לך,

הרבנים למשפחת אבוחצירא

הדעת לעבודתו יתברך. המשפחה, אשר לא ניהא לה בכך, היו מעלימים לו את הבקבוק מדי פעם בפעם. וכשעשו זאת, היה רבי יצחק כועס עליהם, כי

כך לא יכול היה ללמוד היטב. יום אחד סגרו אותו בבית באין מפלט כיון שאף בחלונות היה סורגים, והוא לא יכול היה להכניס עראק לבית בשום אופן.

באותה שכונה, אחת השכונות הוותיקות מייצרת עראק, ונדרה נדר שאם יצליח לה

העראק שהיא מייצרת היום, היא תביא לרבי יצחק כל יום כד עם

עראק. וכך עשתה. היא

הגיעה לבית הסגור,

ושאלה את רבי יצחק

מבעד לחלון, "איפה

לשים את הכד?" אמר

לה רבי יצחק להניח אותו

בחוץ, מתחת לחלון. כשהיא

הלכה, זזו הסורגים מעצמם, והרב

הושיט את ידו ולקח את העראק

והכניס פנימה, ושוכנסגרו

הסורגים בחזרה. וכך

המשיך לשבת וללמוד

ללא הפרעות, כשהוא שותה בנחת

ובשמחה.

שרבי קודש

שכדי להגיע לקדושה עליונה, לא מפסיק לקיים מה שכתוב בהלכה, אלא צריך להתקדש בקדושה יתירה."

מים שחסכו ניתוח

סיפר רבי שמואל בן שטרית - בן למשפחת בן שטרית הידועה, שהתגוררה בעיר ארפור בשכונות לרבינו ה'בבא סאלי'. בקטנותו, צמח לרבי שמואל על עורפו כעין "דכור", והדבר הציק לו מאוד. הוריו פחדו מזה, והלכו לכמה רופאים. אחרי כל הבדיקות

שעשו הרופאים, עדיין לא ידעו להחליט מה זה, ולבסוף החליטו שאין מנוס מניתוח. אך האם התנגדה ואמרה, "מה פתאום ניתוח? נלך לרבינו הקדוש 'בבא סאלי' זיע"א, והוא ימציא התרופה הנכונה לבננו."

נסע האב נסע לבית רבינו, אשר קיבלו בסבר פנים יפות, והעלו שניהם זיכרונות מהמים הטובים בארפור. לבסוף, סיפר האב מה שיש לבנו. ביטל הצדיק בידיו את הדבר, ואמר לאב, "אל תדאג. הגה מים מבורכים. תמרח לילד שלש פעמים, פעם אחת בכל יום, והכל יעבור בשלום". וכך היה. כיום השלישי הבן הכריא

תצא מהמכונת עד צאת השבת

בשנים הראשונות לעלייתו של ה'בבא סאלי' לארץ הקודש, היה רבינו יושב בחדרו ביום שבת קודש והוגה בתורה הקדושה. והנה, באחת השבתות, שמע רבינו קול רעש של מכונת. יצא רבינו החוצה, וראה בחור צעיר המנסה להתניע את מכונתו. אמר לו רבינו, "האינך יודע ששבת היום?"

"יודע אני", השיב הלח.

"אם כן, מדוע אתה מנסה להתניע את מכונתך?"

"מה יש?" החציף הלח את פניו בפני הצדיק, "כך אני רוצה".

"אם כך רצונך", אמר רבינו, "לא תוכל להתניע את מכונתך ולא תוכל לצאת ממנה עד צאת השבת".

וכך היה, שנשאר דבוק למכונתו עד צאת השבת. במוצאי שבת, קם ונכנס לרבינו, והבטיח לשמור שבת כראוי. ברך אותו רבינו, תחת אזהרה חמורה שלא יעז לחלל שוב את השבת.

רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבינו יצחק אבוחצירא זי"ע, היה בן זקונו של רבינו יעקב אבוחצירא זי"ע. אביו, רבי יעקב, היה אומר עליו, "קראתי לבני הקטן, רבי יצחק, כי יש לו ניצוץ מרבינו האד"י". ובאמת, מגיל צעיר כבר היה מקובל גדול. יום אחד, כשהוא היה בן שמונה, היו צריכים לקדש את הלכנה, אך השמיים היו מכוסים בעננים. קרא רבי יעקב לבנו הקטן, ואמר לו, "תדאג לנו, שנוכל לברך את הלכנה".

אמר ר' יצחק, "כבקשה, אבא עמוד. כל הקהל עימדו. יוזהו העננים!". וכך היה.

עראק מבעד לחלון

רבי יצחק היה יושב ועוסק בתורה יומם ולילה. ובכדי לעורר ולרענן את נפשו היה שותה עראק כמנהגם, אך לא היה משתכר, וכך היה לו כל הזמן יישוב

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

סימן רב הלכות ברכות

גודל השומשום באחד מן הפוסקים.

מה יברך ברכה אחרונה על פירות שנתמעכו?

אם הפרי הוא לא משבעת המינים לכו"ע יברך ברכה אחרונה נפשות, אבל אם הוא משבעת המינים, דעת האורל"צ (ח"ב הע' ב) שלא יברך כיון שיש ספק האם יברך נפשות או מעין שלש ולכן או שיאכל פחות מכזית או שיאכל בתוך סעודה, אמנם דעת החזו"ע (עמ' קלב) יברך ברכה אחרונה מעין שלש, וכדעת מרן.

מה מברכים על פלאפל?

אם מכניסים בתוכם הרבה פרוורי לחם או קמח מצה כפי שמצוי היום בהרבה חנויות פלאפל, אע"פ שמעורב גם חמום ודאי שלא יברך כברכת החמום, אלא יברך מזונות, כיון שהקמח לא בא רק לדבק אלא בא כדי לחסוך בחמום, וגם החמום אינו ניכר, ולדעת הרמ"א בלה"כ אינו יכול לברך עליו אדמה ומ"מ לא יברך עליו שהכל מהטעם הנ"ל, אבל אם רוב הפלאפל עשוי מחמום, אע"פ שיש בו גם קמח כדי לדבק, לפי השו"ע (סע' ז) יברך אדמה כברכת הפרי אע"פ שנטחן לגמרי, ולפי הרמ"א (סע' ז) והפוסקים שכוותיה, אם הם נטחנו לגמרי יברך שהכל, ולדעת האורל"צ (ח"ב אות יט) אם נשאר חתיכות בגודל של שומשום יברך אדמה (אף לדעת הרמ"א).

ולדעת היב"א (ח"ז סו"ס כט) כתב שיברך אדמה, אולם בחזו"ע (עמ' קלו) כתב שיברך שהכל, כיון שמעורבים בהם הרבה תבלינים ומטוגנים בשמן עד שנשתנה טעמו, וסיים את דבריו, ומ"מ המברך אדמה יש לו על מי שיסמוך (וכפשוט פסק השו"ע).

מה מברכים על לדר?

לדעת השו"ע שאע"פ שהמישמש כתוש ביותר יברך עליו כברכתו, אמנם בחזו"ע (עמ' קלו) כתב שעל לדר יברך שהכל כיון שיש לו טעם שונה ושם חדש ופנים חדשות, אמנם בהלכה ברורה (ח"י עמ' ריז – רכ) כתב משמו שזהו דווקא בלדר המצוי היום, שמוסיפים להם הרבה סוכר ותבלינים עד שנשתנה טעמם לגמרי ופנים חדשות באו לכאן, אבל אם ניכר טעמו של הפרי יברך העץ (וכ"ש בלדר שעשוי ממאה אחוזי פרי).

מה מברכים על פרי שמיעכו עד שנהייה עיסה?

כתב בשו"ע (סע' ז) תמרים שמיעכן ביד ועשה מהם עיסה וכו', מברך עליהם העץ ולבסוף מעין שלש.

וברמ"א (שם) הביא מחלוקת מה מברכים על פרי שבישלו ועשאו ריבה, יש אומרים העץ, ובשם תרומת הדשן (סי' כט) הביא שמברכים שהכל, ובתו"ד תרומת הדשן כתב שגם על תמרים שמיעכן לגמרי ולא ניכר בהם הפרי יברך שהכל, ואם ניכר יברך כבירת הפרי.

ובמשנ"ב (ס"ק מב) הביא מחלוקת אחרונים בדעת תרומת הדשן, האם הוא חלק רק על דין של ריבה שיברך שהכל, או שהוא גם חלק על דין השו"ע שיברך על תמרים שמיעכן שהכל.

ובב"י (ס"ק ז) הביא בדין תמרים שמיעכן לגמרי ולא ניכר חתיכות הפרי מחלוקת ראשונים, שדעת הטור רש"י ותורמות הדשן {וכן משמע בר"י מלוניל (ברכות כז. מדפי הרי"ף) שכתב שטרימא הוא לא מרוסק לגמרי} שיברך שהכל, מאידך דעת הרמב"ם (פ"ח מברכות ה"ד) {וכן משמעות התוספתא (מעשר שני פ"ב ה"ב) והרמב"ן (חולין קכ: ד"ה ומיהו) שנקטו לשון שוחקין משמע לגמרי} שמברך העץ.

ונחלקו בכך האחרונים דעת האורל"צ (ח"ב ה"ב) והבא"ח (שנה א' פ' פנחס) והכה"ח (אות נז) שיברך שהכל, משום שאומרים סב"ל נגד מרן, (כיון שיש שיטות בראשונים שיברך שהכל), אמנם דעת החזו"ע (ברכות עמ' קלב) וברכת ה' (ח"ג פ"ז כו) שהעיקר כדעת השו"ע שיברך העץ גם אם נתמעכו לגמרי.

נפק"מ בניהם לכל דבר שנכתש לגמרי, כמו חצילים טחונים, או אם עשה גרבר, שלרמ"א וסייעתו יברך שהכל, ולשו"ע וסייעתו יברך כברכת הפרי הנטחן.

ולענין עד כמה צריך שיהיה הפרי מרוסק, לדעת האורל"צ (ח"ב הע' יב) שאם יש חתיכות עד גודל שומשום חשיב לא מרוסק לגמרי ויברך על הפרי כבירתו, אבל אם הוא מרוסק עד שאין בגודל החתיכות גודל של שומשום יברך שהכל, וכבר נתבאר שלדעת השו"ע גם אם נמעך הפרי לגמרי יברך כבירתו, ורבים מהאחרונים חולקים ע"ד האורל"צ אף בדעת הרמ"א לפי שלא הוזכר ענין

מעשר בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

המכונה שהוציאה עודף כפול

שאלה: סמוך ל"ברית החמשה" מונחת מכונה לממכר ממתקים, ראובן שיצא מהברכה רעב, חפץ לקנות לעצמו צ'פס, הכנים עשרה שקלים והמכונה שהוציאה לו את הצ'פס לא הוציאה לו גם את העודף המגיע לו על סך ארבעה שקלים, ראובן ניסה לדפוק על המכונה אך ללא הועיל, ודפס את מספר בעל המכונה ולא מצא, עד שהתייאש "אני מוחל לבעל המכונה, אין רצוני שיכשל בגול" אמר ראובן לאסף שעמד בתור מאחוריו לקנות גם הוא במכונה.

מיד לאחר שפנה ראובן ללכת לדרכו הכנים אסף גם הוא עשרה שקלים ולשמחתו הוציאה לו המכונה שמונה שקלים עודף, ארבעת השקלים המגיעים לו עם ארבעת השקלים שהיו מיועדים לראובן.

חכם אסף בדעתו האם עליו להודיע לראובן שהכסף יצא ולהחזירם לו, או שמא כיון שנתייאש מהם ראובן יכול אסף לקחת את הכסף לעצמו, ניגש אסף אל הרב לשאול כיצד ינהג.

תשובה: אין לאסף ליתן את הכסף לראובן, וכמו כן אסור לו לקחתו לעצמו, אלא עליו להחזיר את הכסף לבעל המכונה.

הנימוק: מרגע שראובן אמר שהוא מוחל לבעל המכונה ופנה לדרכו, הרי הוא ויתר על זכותו בכסף, דמחילה אפילו בלב מועילה, כל שכן כאשר אמר בפיו שהוא מוחל, ואין צורך לעשות קנין בשביל זה. הכסף שיצא עתה מהמכונה היה של בעל המכונה, וכאשר המכונה מוציאה אותו בטעות אין הוא יוצא מרשותו של בעל המכונה, ועל כן אסור לאסף לקחתו. אע"פ שהמכונה הוציאה את הכסף למקום שאחרים יכולים ליקח אותו, אין זה גורם להתיר לאסף ליטלו, שהרי אפילו אם היה בעל המכונה מניח את ארנקו על הספסל שברשות הרבים, דהוי "אבירה מדעת" פסק השו"ע (סימן דס ס"ד) שאסור ליטלו משם, כל שכן כאן שאינה אבירה מדעת כי בעל המכונה לא ידע מיציאת הכסף.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

שלום אהרן
בן רחל

רעת מידת העקשנות

"וישמע יתרו, מה שמועה שמע וכו' קריעת ים סוף ומלחמת עמלק" (ובחים קטז, הובא ברש"י שמות י"ח, א'). יתרו שמע ועורר את נפשו להגיע ולעשות מעשה להכנס תחת כנפי השכינה, אולם מאידך, מצינו שנאמר בפרשה הקודמת 'שמעו עמים ירגונו חיל אחו יושבי פלשת, אז נבהלו אלפי אדום וכו'. כולם שמעו ופחדו מה' ומהרד גאונם, אז למה הם לא באו? התשובה היא, כי הם לא רצו לעשות שינוי. כיון שהעקשנות שכליכם גוברת על מחשבתם ועל האמת, ונשארים במקומם ולא באים אחר בני ישראל.

ומידה רעה חולה זו של מידת העקשנות הרי היא מחריבה כל חלקה טובה אצל האדם, וכמו שמצינו גם כן אצל חיאל בית האלי אשר בנה את ירדו, שכידוע יהושע בן נון אסר לבנות את העיר ירדו לאחר חורבנה, והוסיף לקלל שמי שיבנה את העיר - ימותו כל בניו, אולם חיאל הנזכר מרד בקללת יהושע והחל בבניית העיר ירדו, ועל זה נאמר "כאכזרים כבודו ירדה וכשגב צעורו הציב רלתה כדבר ה' אשר דובר ביד יהושע בן נון". (מלכים א' טז, לד). וברש"י - "כשיסדה מת בנו כבודו, והלך וקבר כל בניו עד שמת האחרון בהצבת דלתות".

ויש לחמוה - והרי ראה חיאל בעיניו כיצד נבואות של יהושע בן נון מתקיימות והולכת והוא מקבר את בניו בזה אחר זה. א"כ איך ממשיך בבנין ירדו עד מותו של האחרון שכבניו? אלא, שחיאל לא היה מסוגל להפסיק את בנין העיר, כי איך יודה שטעה. ומוטב לו שיקבור את כל בניו מאשר להודות בטעות. כלומר, הוא לא נח לעצמו להאמין שהדבר קורא מחמת קללת יהושע, אלא בכל דבר תירץ את התירוץ שלו מדוע עדיין יכול לומר שהאמת היא עם הצד שלו, וכך במידת עקשנותו המית את כל בניו בזה אחר זה. **לאחר שארע מעשה זה, מסופר "שאליו ואחאב חלכו לנחם את חיאל באבולו.** אמר אחאב לאליהו: אפשר שקללת התלמיד נתקיימה וקללת משה רבינו לא נתקיימה שנאמר: "זיכרתם ועברתם אליקים אחרים והשתחיתם להם וחרה אף ה' בכם ועצר את השמים", והרי כל ישראל עובדין עבודה זרה, ואין הגשמים נעצרים? ואמר אליהו: "אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי". (הובא ברש"י שם) - אחאב יודע את נבואת יהושע, ורואה את ההגשמות המוחלטת מול עיניו, ויש לו את הזדמנות בפני אליהו הנביא לחזור בו מעבודה זרה ששיקע בה את ישראל ועצמו, ואעפ"כ נותן הוא היתר את מעשיו ואף דלה ראיות מן התורה כדי להוכיח כי לא יאונה לו רע.

ואין בנפילתו של חיאל, שום ראייה המעידה כנגדו שהרי "נבואת הרב לא מתקיימת" - א"כ ודאי שנפילתו של חיאל אינה תוצאה של הנבואה, וכל הפשעים היתר. כדי להודות בטעות, צריך את מידת הענוה ומידת האמת של האדם ומי שלא זוכה לה, לעיתים יכול הוא להתעקש ולעמוד על שלו, ומעדיף הוא להתייגר בסיורי העוה"ו והעולם הבא רק כדי שיוכל להמשיך ולצוד בתפיסת עולמו, אע"פ שנפרכת היא כנגד אמת ניצחת. כי כך הוא טבעו של האדם להיות מחויב בדבירה, ולחזותו שהצדק עמו. וצריך הוא התנשאות והתעלות מעל מידותיו כדי לחזור מדרכו המשובשת.

וכן מצינו אצל נביא השקר חנניה בן עוזר ששיקר על המלך ואמר שירושלים לא תיפול ביד נבוכדנצר מלך בבל. אמר לו ירמיהו, שמחמת ששיקר בדבר ה', על כן 'כה אמר ה' שלא יגמור את שנתו וימות עוד לפני ראש השנה, וכן היה. שמת חנניה כעבר ראש השנה. אלא, שבשעה שגסס למות, אמר

לבניו שלא יודיעו את דבר פטירתו לאיש עד לאחר ראש השנה, בכדי שלא יבינו הצבור שנבואותיו של ירמיהו הנביא הן הנבואות האמתיות מאת ה'.

ורואים מכך כמה גדולה היא מדת העיקשות באדם, הרי כבר ודאי שענינו רואות את האמת כפי ירמיהו, וכי דרכו הוא - הולכה אותו שאולה, אם כן חוזר בק! עשה תשובה! אבל הוא בשל, בחר להחזיק בשקרו כל ימיו עד צוואתו האחרונה, ואף מוכן עדיין להתעסק בטכסיס ערמה קטנים כדי להוליך בני האדם שולל, כדי להראותם שנבואת ירמיהו שקר ח"ו, ונבואתו שלו אמת.

ומאידך "ובני קורח לא מתו" (במדבר כו, יא) - מפני שעשו תשובה, והיכן? בתוך פיתוח של גיהנום כשהואמה פעה פיה כדי לבלע את קורח וכל אשר לו. בזמן נפילתם באור השואל, זכו והדרו תשובה, ולפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגיהנום ולא נפלו עמוק שאלוה. ועוד: שזכו ויצא מהם שמואל הנביא כראיתו במגילה (יד). לחזור מהשקפה, מהלך, מחשבה, להודות ששוגג הוא בכל הדרכים שהלך בן בחייו, מעלה היא באדם, ואפילו שנעשית לכאורה בדרך שנראית כמחייבת, ובליבת בריה, אין כן עצם הדברים, ובדומה לבני קורח מקובלת תשובתם כמעשה גדול, ואף זוכים הם כעבור זה לשכר נרחב, והרשעים לעומתם "יודעים שדרכם למיתה, אבל יש להם חלב על כסלם" (שבת לא:), דהיינו רואים האמת ומודעים לעונשם, ומעדיפים לשקוע בחטאם ולדישאר כמזכבם.

איתא בסנהדרין (קב), "תפסו הקב"ה לידיכם כנגדו ואמר לו חזור בך, ואני ואתה וכן ישי נטיל בך עדן. אמר לו, מי בראש? אמר לו, בן ישי בראש, אי הכי לא בעינא". ירבעם בן נבט שכתורתו אין דופי, וכל חכמי ישראל דומים לפניו כעשבי השדה, מכיר באמת. הווכח לו שיח כביכול עם הקב"ה, עדיין עומד במדרו. מהיך מדה עיקשת זו? אלא כראמון, להודות שטעה בהשקפת דיו - מעלה זו אינה בריש של כל אחד, כדי לחזור בו צריך לכאורה ירבעם ל"תנאים מיוחדים" (כנות להיות בראש), שאינם אלא תרופים להחיות, כי וודאי לא היה חוזר בו ואפילו היה בראש. שכן, יתר על כך קרה לו, ולא חזר בו מדרכו. מה היה? פעם כשהיה עומד על המזבח להקטיר לע"ז, בא אליו הנביא והוכיחו קשות על מעשיו. כתוב: "וישלח ירבעם את ידו מעל המזבח לאמור תפשוהו, ותכש ידו אשר שלח עליו, ולא יכול להשיבה אליו וגו' כמופת אשר נתן איש האלוקים בדבר ה' ויען המלך ויאמר אל איש האלוקים, חל נא את פני ה' אלוך והתפלל בעדי, ותשוב ידי אלי, ויחל איש האלוקים את פני ה' ותשוב יד המלך אליו ותהי כבראשונה" (מלכים א' ג, ד - ו). ופירש"י, שבאותה שעה שביקש מהנביא שיתפלל להפאות ואמר לו: "חל נא את פני ה' אלוך" כוונתו היתה אלוך ולא אלוך, ו"ל", שכבר פרק מעצמו על מלכות שמים. מרגיש ירבעם את ה' כביכול ברמ"ח אבריו - גופ קפוא ללא תווה בגלל מדת ה', ובכל זאת ממשיך לעמוד במדרו.

ולא יועילו לו כל ראיות והוכחות כדי להודות שטעה בדרכו המשובשת.

וכמו כן מצינו בנביאי הכעל שגם כשראו שאין קרבנם עולה, בכל זאת המשיכו להתעקש.

ומעשה בנאון הרב זייציק מאמריקה שהתגורר בסוף ימי בירושלים. ופעם, אירע שהתקשרו אליו ממלון 'המלך דוד' ואמרו לו שמישהו מבקש לפגוש אותו בעוד חצי שעה במלון. כאשר הגיע הרב למלון, מה גדולה היתה הפתעתו כאשר גילה שהאדם המתקן אליו אינו אלא כומר. אמר הכומר לרב: האם כבודו מזהה אותי? ענה לו הרב כן, אותה שמואל בן פייבש, ידידי מנוער! אמר לו הכומר 'אכן, לצערי הגדול עזבת את דרך ה', אבל יודע אני בתוך ליבי כי הדרך אשר אני הולך בה כעת, דרך שקר היא, והאמת היחידה שקיימת בעולם היא רק דרך ה', ולכן רציתי לומר לך **שיש ברשותי המישים מיליון דולר, מלבד עוד נכסים רבים, ולאחר מותי מבקש אני ממך שתתן את כל הכסף הזה לשיבות ולבני תורה, כי רק זה האמת ולשם אני רוצה שילך כל כספי.** אמר לו הרב **'שמע נא לעצתי, ובא בעצמך עוד בחייו, ותעשה את המצווה בעצמך,** תתן ארבעים מיליון לצדקה, ותשאיר לאחריתך עשר מיליון ועוד נכסים כדי שתחיה את שארית ימיך בנחת ובריות. אמר לו הכומר 'איני יכול לתת את כל העושר הזה בחי, קשה עלי להפדר ממנו! המשיך הרב להפציר בבעל התשובה הנ"ל, אלא שהכומר עמד על דעתו בעקשנות בלתי מוסברת. אמנם עדין המשיך לבקש בכל לשון, 'אנא עשה מה שאני מבקש לאחר מותי', ובלית ברירה הסכים הרב לבקשות.

והנה, לאחר חמש שנים, מתקשרים לחרב זייציק מהקונסוליה האמריקאית, ומבקשים ממנו להגיע בדחיפות. שאל הרב 'מה קרה', ענו לו 'שהכומר נפטר'. ואכן מגיע הרב זייציק לקונסוליה, וכשכא להיכנס אמרו לו 'תמתין לשאר המקבלים שאמורים לקחת מכספי הכומר'. והנה רואה הרב שנכנסים עשרות כמרים, אמר להם הרב 'מלחה, הנפטר היה יהודי, א"כ מה לכמרים האלו ולכסף של היהודי? אמרו לו, 'הוא צוה לתת את כל כספו ללימודי תנ"ך, וכאן הכמרים מלמדים את התנ"ך, א"כ אותה צריך להחליט את הסכום שכל כומר אמור לקבל, וכשרואו שהוא אינו עונה אמרו לו 'אנחנו כבר נסדר, אותה יכול ללכת'. וכך הלך כל כספו של הכומר הנזכר לבתי עבודה זרה במקום שיזכה לחיי העולם הבא. הוא לא עמד בהחלטתו אשר החליט שנים קודם לכן.

מוסר גדול לומדים ממעשה זה, שאל לו לאדם להיתקע עם רצון או דעה מסוימת בחיים, מתוך עקשנות, לפי שעלול רק להפסיד מכן. כמובן שלא חמיר יש לאדם את החכות לזכות ולא להפסיד, אולם הריבה תלוי גם בתוקן המידות, וכפי שנכתבאר.

וכעין זה מצינו אצל נמרוד שנשאר במדרו למרות שהכיר באמת. כדאיתא בחז"ל, כשראה נמרוד שניצל אברהם באור כשרים מתוך כבשן האש, ונכח לדעת שהאמת עמו. נון לו במתנה - את בנו אליעזר (יש מפרשים גדול שבעבדיו) להיות עבד לאברהם העברי. הוא הכיר בכך שעדיף שיהא בנו עבד וקרוך לאמת, מאשר יהא מלך בעולם של שקר, והוא כשלעצמו אינו מורה בטעותו ונשאר במדרו כפי שהיה. אצל הצדיקים האמתיים, מצינו "הודאה על האמת" כמו שהורה יהודה כמעשה חמר. כי המתבייש בחטאו, זו ודאי תשובה ומעלה נשגבה. אבל יש הודאה כבחינה אחרת - הודאה על האמת שמחייבת שינוי בהשקפה, כלומר שינוי במהלך חיים - להודות שטעה בכל משך חייו, בדבר שהיה קבוע בליבו ובדעתו כאמת מוחלטת ומוצדקת. וזה המושג "חזור בך" שאינה כחרטת בעלמא אלא כמעשה מצוה שמודיע וקובע על גילוי האמת, והוי בגד ובכחינה של קידוש ה' ממש.

יה"ר שזוכה ללמוד את עצמינו להעביר על מידותינו ונתרחק ממידת העקשנות ונכניע את לבבינו לפני השי"ת, אמן!

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת יתרו מחנה ישראל במדבר סיני

מצאו את כל הפריטים מהפרשה המסתתרים בתמונה

הפריטים שעליכם לחפש:

1. הר סיני - המקום שבו ניתנה התורה.
2. לוחות הברית - עשרת הדיברות הכתובות.
3. ענן - השראת השכינה על ההר.
4. שופר - הקול ההולך וחזק מאוד.
5. אש - על פסגת ההר.
6. אבנים מסודרות - סימון הגבול סביב ההר.
7. גמל - שעליו הגיע יתרו.
8. פר - הקרבן שהקריב יתרו.
9. מזבח - להקרבת הקרבנות.
10. חלה - זכור את יום השבת.
11. כוס חרס - סמל לכיבוד הורים.
12. חרב - לא תרצח.
13. חותם שבור - סמל לעדות שקר.
14. אבן שבורה - סמל לשברי לוחות.
15. מטה - המטה של משה רבנו.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

כיד את אביך ואת אִמְךָ - מי מוצא את ההבדלים?

בין התמונות הוסתרו 15 הבדלים - חדדו עיניים ונסו למצוא את כולם!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת יהוה

זה כתוב בדברי התנאים (רבי נתן היה תנא), אנוני יודעים שאינו רק לעידוד בעלמא, אלא הדברים כפשוטם ממש. ולכן צריך האדם, גם בתוך הביקורת העצמית, לעודד את עצמו ולהבין את גודל השכר הצפוי לו.

וצריך לדעת שדבקות כזו שחוו עם ישראל עד כדי כך שלא רצו לחזור לגופותיהם מחמת הנועם העליון שהיה לנשמתם, נכון שלא אפשר להשיגו כל עוד הנשמה שוכנת בגוף הנגוף, אולם אפשר לקבל מקצת בחינה זו כאשר זוכה האדם להתפלל בדביקות, ועל ידי כך הרי הוא קורא קריאת שמע בכוונה ודביקות גדולה, ומוסר עצמו בד' מיתות בית דין, מתוך תחושה של אהבה עצומה להשי"ת. ומוכן למסירות נפש זו, גם עם כל הבושה והחרפה, שיראו כל העם כיצד סוקלין אותו וחונקים אותו וכו'. והרי הוא מבטל את כל אישיותו לפני מלך מלכי המלכים, וכל העולם השפל הזה בטל ומבוטל אצלו לגודל אהבתו אל השי"ת, לאחר שמבין שכל תוצאות העולם הזה אינם אלא דמיון נתעה והבל וריק - הרי הוא שמח להתדבק בו יתברך.

וכמו שכתב המסילת ישרים (בפרק א), "וכשתסתכל בדבר, תראה כי השלמות האמיתי הוא הדביקות בו יתברך, כי רק זהו הטוב, וכל זולת זה שיחשבוהו בני אדם לטוב - אינו אלא הבל ושואו נטעה".

וההסבר בעומק הדבר הוא שהאדם בנוי בצלם אלוקים, היינו שכל בחינת "אלקות" היא בחינה שהאציל אותה שם הויה ברוך הוא. וגם למלאכים קוראים "אלוקים", וגם לדיינים קוראים "אלוקים", וכמו שנאמר (שמות ז א) "ויאמר ה' אל משה ראה נתתיך אלקים לפרעה", וכמו שמבואר בראשונים ובליקוטי תורה.

והנה, כמו שהעולמות העליונים בנויים מ' ספירות, כך גם האדם כידוע שבנוי מ' ספירות, וכמו שמבואר ב'פתיח אליהו' צריך לדעת שספירת 'הכמה' היא הספירה הגבוהה ביותר, ואילו ה'כתר' חלקו הוא מבחינת 'מקיפין' כידוע, אלא שבחב"ד שהם כלי המחשבה שבראש, יש בחינה של הבנה ושכל וחכמה, אבל בבחינה של הכתר אין עניין של מחשבה, אלא רק דביקות אחת. ולכן כתב ב"תורה אור" שבחינת הטעמים, נקודות, תגין, אותיות, הם דברים שיש להם השגה ולכן הם מחכמה ולמטה, אבל מעל הטעמים ומעל השכל הנתפס בהבנה יש את (הגוויל הלבן שהוא) בחינת אהבה ודבקות ללא כל טעם ושכל, אלא אהבה פשוטה ללא גבולות, ושלא ניתנת לשינוי ומבחינת "מסירות נפש", ואין לה כל הבנה בשכל אלא נעתקת היא מעל כל הבנה בחכמה ובבינה של האדם מחמת אהבתו להי"ת המרומם לבדו, 'בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך'.

ועל כן אינה דומה תפלה עם דבקות לשאר התפילות הרגילות, וכאשר אדם זוכה לדבקות כזו הרי הוא המאושר שבאדם. כתוב בשער הכוונות שיש כמה בחינות וכל אחת גבוהה מחברתה, אולם הבחינה הגבוהה ביותר היא בחינת 'איתערותא דליבא' - התעוררות הלב, התעוררות ומשיכה שמגיעה מתוך פנימיות האדם עצמו. וככל שאדם דבק יותר בהשי"ת הרי הוא מגיע לעומק העמוק ביותר של נשמתו, ששם היא מחוברת וקשורה למקומות גבוהים יותר בעולמות העליונים, ובדביקות זו - תפילתו עושה פרי.

אף כל הצער והנסיגות שיש בו, לפי שהרווח הוא עצום ורב, רווח של התעלות והתקרבות אמיתית להשי"ת לתקן עולם במלכות שדי, וזה בחינת ה'טל תחיה' שהשפיע ה' על נשמות ישראל כאשר פרחו נשמתם.

ועל כן צריך לדעת שלפעמים אדם רוצה לברוח מנסיגות העולם, ורוצה להתפטר ממה שה' מביא עליו, אבל הוא לא מבין שזה האור הגדול ביותר עבורו. ורק לשם העמידה בנסיגות היתה לו את הזכות להיות בעולם הזה, עם כל החובה שכרוכה בזכות זו.

מסופר על הבעש"ט, שיום אחד עבר בשוק, ובאותה שעה בשוק היה יהודי שמחמת ששכח להתפלל מנחה - רץ להתפלל בין העגלות של הסוסים לפני שתשקע החמה. אמר על זה הבעל שם טוב, שאפילו מלאכים ושרפים רועדים מתפילת המנחה הזו! שהרי אע"פ שלא היה אפשר להתפלל בכוונה במקום הזה, בכל זאת אותו יהודי עזב את דוכן המכירות שלו ואת הפרנסה האהובה שלו, ולא יותר על תפילת המנחה.

היצר מסתיר מעימנו את החשיבות שבכל פעולה שאנו עושים. כתוב במשנה (מכות ג' טז), "רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות". ולכאורה יש להבין - וכי זה טוב להרבות מצוות לעם ישראל, הרי ריבוי המצוות מכניס את האדם לעוד נסיגות אם לקיימם או לא, ואינו רק זכות אלא גם חוב גדול? אולם התשובה לזה פשוטה ביותר, והיינו שלעצמנו אין לנו מושג וערך של התגברות אחת בעולם הזה, ואין אנו יודעים כמה מרובה היא מידה טובה, וכמה יש להקב"ה שמחה מכל מעשה קטן של יהודי, ומצווה עם התגברות הרי היא חשובה לפני ה' פי מאה מצווה שבאה בלא התגברות.

וכמו שאומרים בשם רבי ישראל סלנטר, שהיה שווה לאדם לסבול את כל הסבל של העולם רק בכדי לענות פעם אחת ב'ברוך הוא וברוך שמו'. ואילו 'אמן' אחת על ברכה, הרי הוא כאלף פעם 'ברוך הוא וברוך שמו', ואילו 'אמן' יהא שמייה רבה' הוא שווה פי אלף מ'אמן'. ומיליה של תורה היא פי אלף מ'אמן' יהא שמייה רבה'... ואם נתבונן בזה, נבין כמה היה כדאי להגיע ולקבל את הניסיונות הקשים של העולם הזה בכדי לזכות לעולם שכולו אור, לנצח נצחים, שאינו מליון שנה וגם לא מעט יותר - אלא נצח נצחים.

ואין ספק שכאשר יהודי יגיע לעתיד לבוא לעולם האמת ודאי שירצה לחזור להתפלל תפילת מנחה, ואף אם ידע שיהיה לו כלבול בזמן התפילה - בכל אופן ירצה לחזור לעולם הזה לדבר עם ה', רק כדי לזכות לתגמול והשכר העצום שעתה מבין שיש בעולם הבא. וכמו שכתוב במשנה באבות (ד' יז), "יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה", כלומר, גם אם נצרך את כל תענוגי העולם הזה אשר רבים הם, הם לא יגיעו לקורת רוח אחת של העולם הבא, כך היא ההנאה הרוחנית! עונג קדוש שאין לנו הבנה בו כלל וכלל! הדביקות בו יתברך, וההתקרבות הגדולה למלך מלכי המלכים.

ה' בחר בנו מכל העמים ומכל הבראיה, רק בכדי שנעבור לפניו. ככל שיש יותר קשיים יש יותר שכר, וכמו שנאמר באבות דרבי נתן (פרק ג' וז), "אם למדת תורה בשעת הריחות - אל תשב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריחה", ע"כ. והיות ודבר

"וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים ואת קול השפר ואת החר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק. ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות. ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלקים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו": (שמות כ, טו-יז).

ואיתא במדרש רבה: "אמר רבי לוי, שני דברים שאלו ישראל מלפני הקדוש ברוך הוא: שיראו כבודו, וישמעו קולו. והיו רואין את כבודו ושמעין את קולו, שנאמר (דברים ה) 'ותאמרו הן הראנו ה' אלקינו את כבודו ואת גדלו', וכתוב 'זאת קולו שמענו מתוך האש', ולא היה בהם כח לעמוד. שכיון שבאו לסיני ונגלה להם, פרחו נשמתם על שדבר עמהם, שנאמר (שיר השירים ה): 'נפשי יצאה דברו', אבל התורה בקשה עליהם רחמים מלפני הקדוש ברוך הוא. ואמרה: יש מלך משיא בתו והורג אנשי ביתו? כל העולם כולו שמחים ובנין מתים! מיד חזרה נשמתן, שנאמר (תהלים יט): 'תורת ה' תמימה משיבת נפש'.

"אמר רבי לוי, וכי לא היה גלוי לפני המקום שאם הוא מראה כבודו לישראל ומשמיעין קולו שאינן יכולין לעמוד? אלא, צפה הקדוש ברוך הוא שהן תצדיק לעשות עבודת כוכבים, שלא יהו אומרים אלו הראנו את כבודו ואת גדלו והשמיענו את קולו לא היינו עושים עבודת כוכבים. לכן נאמר, 'שמעה עמי ואדברה', שבשעה שעם ישראל שמעו את הדברות - פרחו נשמתם ואמרו 'דבר עימנו ואל ידבר' וכו', וצוה על הקב"ה להחזיר הנשמות לגופים על ידי טל תחיה".

ה'נועם אלימלך' שואל, מדוע פרחו נשמתם של עם ישראל, בזמן שמיעתם את הדברות מפי הגבורה, ומה הוא הטל תחיה שה' השפיע עליהם, בעת שחזרה נשמתם? וביאיר, שהתפשט עליהם הנועם והאור האלוקי, והתפשטה עליהם הקירבה לה' עד שלא יכלו לסבול את הנשמה בתוך הגוף. מחמת שהתמלאה נשמתם באור גדול משרוש אצילותם, וכבר כלי הגוף אינו ראוי לאור רב שכזה, ועל כן פרחו נשמתם למעלה.

ומצינו כעין זה במעשה ששמענו פעם ממרן ר"ה" חכם שלם כהן זל"ה. על אף שדרך כלל לא היה מרבה לספר מעשיות וכל שכן מעשיות של 'מופתים', פעם אחת סיפר מעשה על הגאון הקדוש בעל ה'דברי חיים' מצאנז. הדברי חיים התפלל רבות שיזכה שתתעבר בו נשמת הרמב"ם, ועשה לשם כך כמה וכמה תעניות, עד שהודיעוהו מהשמים שאינו יכול לעמוד בזה, לפי שתפחה נשמתו מחמת ריבוי אור נשמתו הקדושה והעצומה של הרמב"ם. אולם ה'דברי חיים' ביקש שיתנו לו לפחות את השעה הכי ירודה של הרמב"ם, ויתנו לו השגה זו בזמן שהוא עצמו בהתעלות הגדולה ביותר שמגיע אליה. ואכן, לאחר תפילות והפצרות מרובות, הסכימו מן השמים לזה. אלא, שכאשר קיבל הגר"ח את זה, מיד התעלף וכמעט פרחו נשמתו. ואז הביין יותר ויותר את מעלת תוקף קדושתו של הרמב"ם.

כתוב בזוה"ק שהנשמה שהיא 'חלק אלוך ממעלה', וכאשר היא מרגישה את נועם ה', הרי שאינה יכולה לסבול את העולם השפל הזה כלל. ואם כן יש להבין לפי זה מהו טל התחיה שעל ידו היו הנשמות של ישראל מוכנות לחזור לגוף הנגוף שלהם. ותירץ הנועם אלימלך, שהראה להם מה הם יכולים להרוויח אם יחזרו לגוף. ואז הבינו שכדי הדבר מאוד לחזור לעולם הזה ולגוף הנגוף על

בנשיאות גדול המקובלים הגאון רבי בניהו שמואל'א שליט"א

ימי השובבי"ם האדירים

אשר שערי שמים פתוחים בהם לקבל התשובה והתפילה ומסוגלים לכפר פשע בענייני הקדושה, ולסלק מעל האדם חבילות של צרות וקשיים, ומה גם בעתות כאלו שעם ישראל בדוחק, ואויבי ישראל מנסים להרים ראש ח"ו לכן יתקיים בעז"ה

התיקון היסודי ועבודת הכללי

יעבוד לפני התיבה מו"ר גדול המקובלים הגאון הגדול

הרב **בניהו שמואל'א שליט"א**

התיקון יתקיים אי"ה ביום שלישי כ' שבט (18.02) בשעה 13:00 בדיוק

בישיבת המייש"ר רחוב אודט ישראל 4 בת-ים

יש לקבל את התענית ביום שני בתפילת מנחה כמובא בסידורים | כיבוד קל יוגש בסיום התענית

לפרטים, וכן מי שאין באפשרותו להשתתף ומעוניין שיזכירו את שמו

ניתן להתקשר 03-5520004 (שלוחה 8)

ידי רצון שנזכה לתקן את כל מעשינו ולשוב בתשובה שלמה אמן